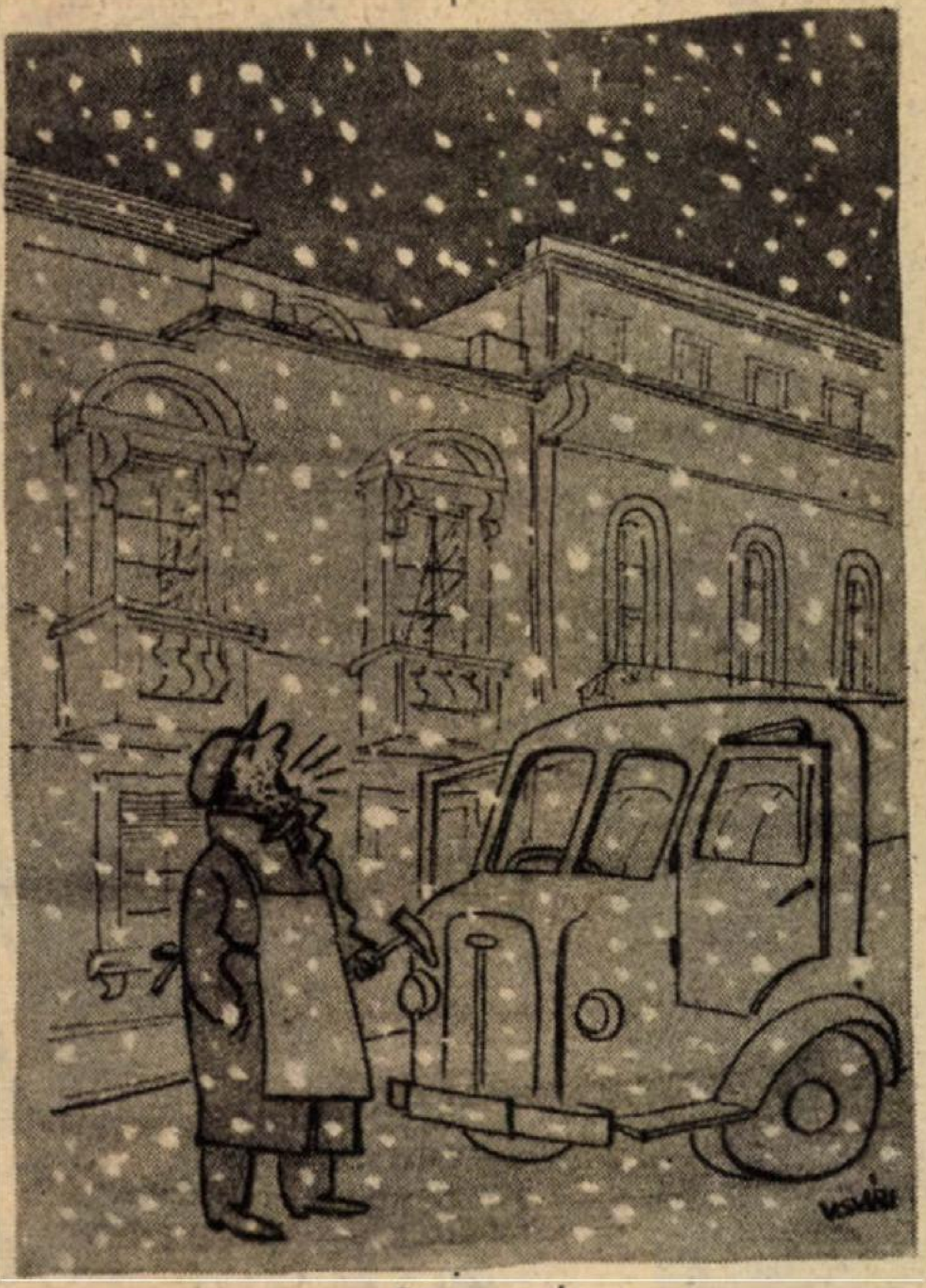
XV. évfolyam 2. szám. Ára: 1 forint 1959. január 8.

Sándor Károly rajza

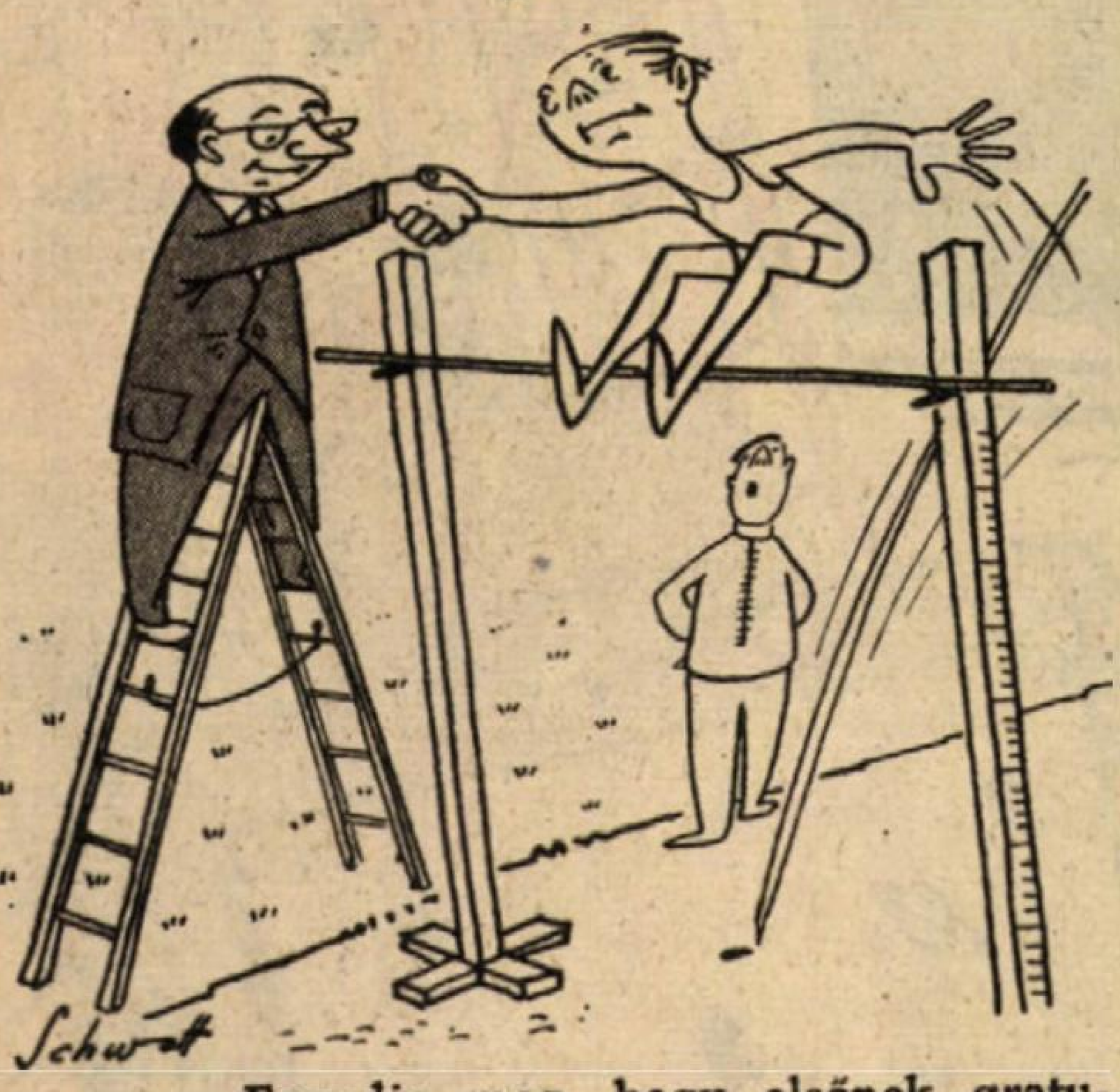
Eisenhower: Uraim! Mindegy, hogy mit, mindegy, hogy hová, de valamit valahová azonnal lőjjenek fel!

Beütemezési hiba

– Jegeeees!

Jókor

– Engedje meg, hogy elsőnek gratuláljak ragyogó teljesítményéhez

Télidőben

– Ennyire azért nem érek rá... Azt a vékonyabbat kérem!

Ketten beszélnek

— És? Mit kíván még az újesztendőre?

— Hajjaj! Sok mindent. Hogy tavasszal legyen tavasz, nyáron ne legyen hideg, ősszel legyen ősz és karácsonykor essen a hó. Ez is fontos!

— De nem minden! Maga például kijön a fizetéséből?

— Fenét. Csak televíziókészülékre négyszáz forintot kell fizetnem minden elsején.

— Tehát több fizetést is kíván.

— Feltétlenül. Annyit, hogy kosztra, szórakozásra, ruházkodásra gond nélkül teljék. Mert akkor már tudnék részletre venni egy motorkerékpárt is.

— Szóval, több fizetést. Jogos. Hát még? Mit kíván?

— Teszem azt, ha el akarok utazni San Remóba, elutazhassam. Nagy ábránd ez?

— Nem nagy.

— Jogos?

— Jogos. Hát még? Mást nem kíván?

— Kívánom azt is, hogy oldják meg végre a lakáskérdést. Kevesebb fotóriportot akarok látni az új építkezésekről és több lakást.

— Magának nincs lakása?

— Nekem van, de az unokabátyámnak nincs.

— A híd alatt hál szegény?

— Nem. Társbérletben hál. Rendjén van ez így? Jogos a kívánságom?

— Nincs rendjén. Jogos. Hát még? Mást nem kíván?

— Dehogynem. Legyen olcsóbb az angol szövet. Egy röhej, kérem, hogy hétszáz forintba kerül egy méter. Ki tudja ezt megfizetni? Ez a ruha, amit rajtam lát, háromezer forintomba került. Jól van ez így?

— Nincs jól. Igaza van. Slussz? Mást nem kíván?

— De igen. Olcsó banánt és olcsó narancsot. Füge nem kell, mert azt utálom. Kell füge ilyen körülmények között?

— Nem kell. Kész?

— Nem kész. Mert kívánom, hogy az újévben legyen nálunk is sztriptíz. Legalább Budapesten és a nagyobb ipari városokban. Vagy legalább meztelen revü. De nem négerekkel, hanem franciákkal. Jogos?

— Szerintem igen. Hát még? Mit kíván még?

— Jobb közlekedést, kisebb adóterheket, fokozottabb köztisztaságot, igazságosabb lottó-rendszert, hordozható pianínót, olcsóbb tojást, kalóriadúsabb gázt, körültekintőbb betegbiztosítást, elegendő kamillateát, emelkedettebb közmorált, több apróhirdetést és — ha van mód rá — igazi bikaviadalt, meghívott spanyol torreádorokkal. Hát ezt várom én az újesztendőtől, és ilyenkor, év elején, esténként az ágyban, elalvás előtt ezekért imádkozom.

— Ami azt illeti, elég hosszú imát kell mondania, ha ezt mind fel akarja sorolni.

— Nem sorolok fel mindent. Mert én ezt az egészet egyetlenegy mondatba tudom sűríteni.

— Elmondaná nekem ezt az egy tömör mondatot? Nagyon kíváncsi vagyok rá.

— Miért ne? Összekulcsolom a kezem, lehunyom a szemem és azt mondom halkan: „Édes jóistenkém, megint véget ért egy esztendő, csak sose legyen rosszabb..."

Tabi László

MINDENFÉLE

Az önimádat gyakran szomorú példája annak, hogy az ember méltatlanra pazarolja szeretetét.

*

Fiatal írótól megkérdezik, min dolgozik. Így válaszol: — Összes regényeimet írom. Ez az első.

*

A képmutató letagadja, hogy a vakaródzás élvezetet okoz neki.

*

Olvastam, hogy X-nek új regénye jelent meg. Téves közlés! Ez a regény minden, csak nem új.

*

Van, aki rossztett helyébe vár jót. És ha nem kapja meg, kiábrándul az emberiségből.

*

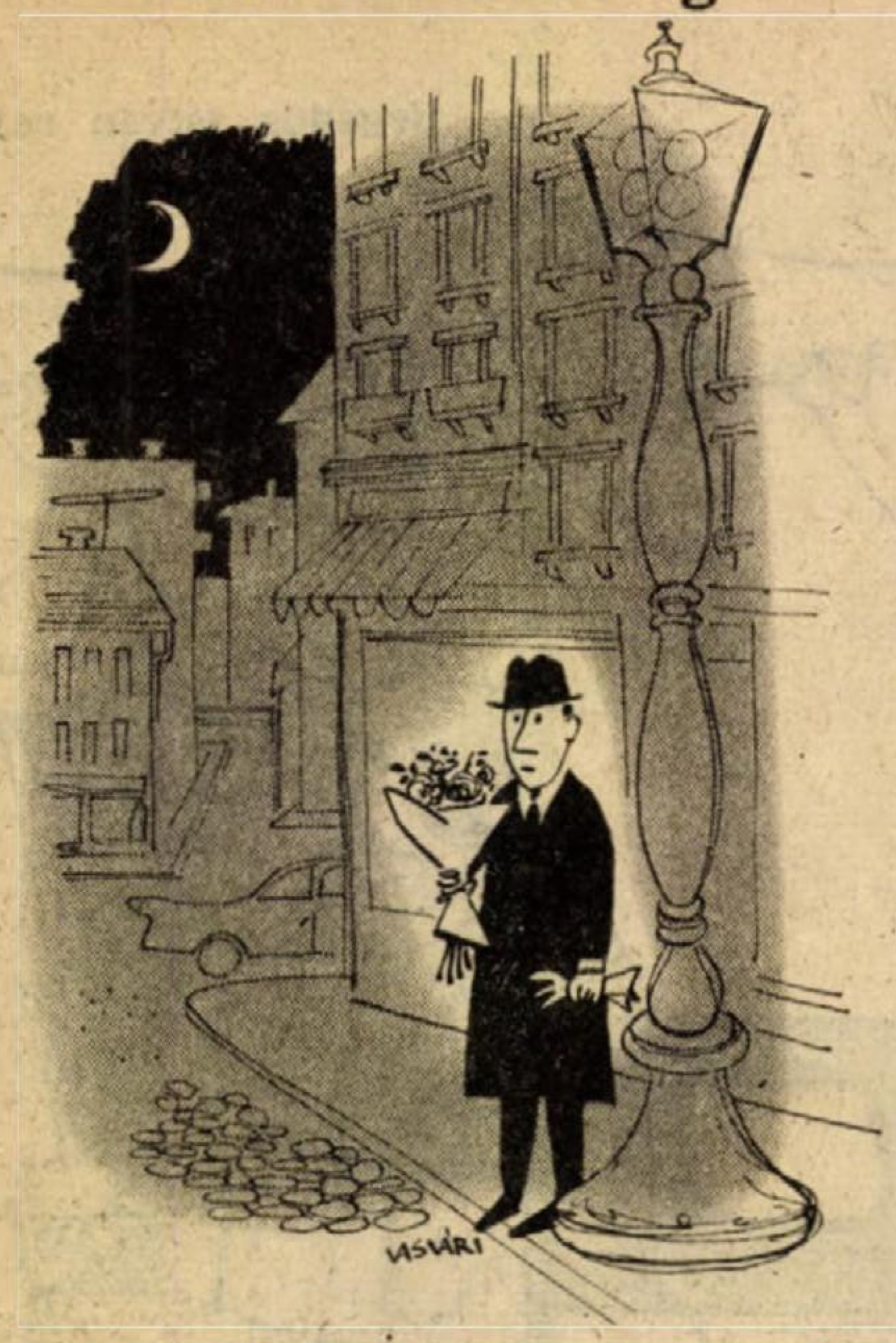
Már szinte mindent megírtak az irodalomban, mégis egyre többen írnak.

*

Nem kellene bevonni az országok fegyverviselési engedélyét?

F. L.

Az önérzetes lovag

Szerdánál tovább nem várok...

Az új év küszöbén

Pax: Pardon, engem várnak!

Panaszkönyv a Lottóban

ÜNNEPEK UTÁN

Tehát foglaljuk össze a történteket. Kedden még egy kis kölcsön Futakitól, otthon gyors ebéd, állva a konyhában, ki ér rá ilyenkor teríteni, az utcán sok ember, az autóbuszon nincs hely, gyalog kell menni. Most veszek meg mindent, amikor már vége a rumlinak, mert a rendes emberek nem hagyják az utolsó percre, csak én vagyok ilyen okos. Nomármost hogy el ne felejtsem, kis lovat a Palinak, számológépet a Jucinak, kirakós üveggolyókat a Lacinak, valami tréfás dolgot a Károly bácsinak, talán egy poharat, amiből oldalt kifolyik a víz, manikűrkészletet a feleségemnek, mert ő ugyan azt mondta, hogy neki nem kell semmi, de azért rosszul esnék neki, mint ahogy nekem is rosszul esnék, pedig én is azt mondtam, hogy nekem nem kell semmi.

Este van, este van, ki-ki nyugtalan, különösen a gyerekek, de végre gyertyagyújtás, csengetés és általános közöröm után az asztalnál ülünk, vidám hangulat, nagy pulykacomb, mákos és diós bejgli, bor, két szivar, némi rosszullét, nem baj, holnap ráérünk kialudni. De reggel jön a karácsonyi szám, ezt még átfutjuk, aztán alszunk tovább. Dél lesz, mire végzünk vele, most már késő, hamar öltözni, mert ma családi ebéd Janka néniéknél. Nagy pulykacomb, mákos és diós bejgli, nyomás a gyomorban, römi négyesben. Janka néni csal. Node most már mennünk kell, estére meg vagyunk híva Pistáékhoz, a gyerekeket itt hagyjuk, majd holnap eljövünk értük. Á, jó estét... Nagy társaság, nagy vacsora, nagy pulykacomb. Szóba kerül Déli-sark, ostornyél, német kérdés és francia saláta. Jelen voltak még mákos és diós bejgli, bor, fekete, két szivar, némi rosszullét, mint tegnap. Kialvásról szó sem lehet, mert reggel kilenckor beállítanak a gyerekek, akik nem bírták ki a szülői ház nélkül. Életveszélyes fenyegetés, hogy hagyjanak aludni, de nem sokkal később erélyes rázás a vállamon: Vilmos, kelj fel, vendégek jöttek, itt vannak vizitbe a Patakék, tudod, a hivatalból... Ja, az a sötét alak? Igen, rögtön... Kábult agy, hideg tuss, gyors kapkodás, heves küzdelem a nyakkendővel. Á, szervusztok, nagyon örülök... Konyak, cigaretta, mákos és diós... Itt maradtok ebédre, ugyan, miért ne, majd telefonálunk... de micsoda beszéd ez... Ebéd, sötét pillantások nőm részéről, akinek nincs módom megmagyarázni, hogy ezzel a piszok fráterrel jóba kell lenni. Nagy pulykacomb, satöbbi. Ebéd után römi. Patak csal.

Délután ötkor szűnni nem akaró csengetés, berobog nejével és fiával együtt örökké jókedvű barátom, a vidám csónakos. Ezek nyáron a Dunán élnek, de mivel ezt télen nem lehet, vasár- és ünnepnapokon elmennek látogatóba ismerőseikhez és ott víkendeznek. Most miránk került a sor. Bemutatják a vadevezősök életét, feldúlják a lakást, a perzsaszőnyegből indián sátrat csinálnak és csak nehezen lehet őket lebeszélni, hogy a parketten tüzet rakjanak.

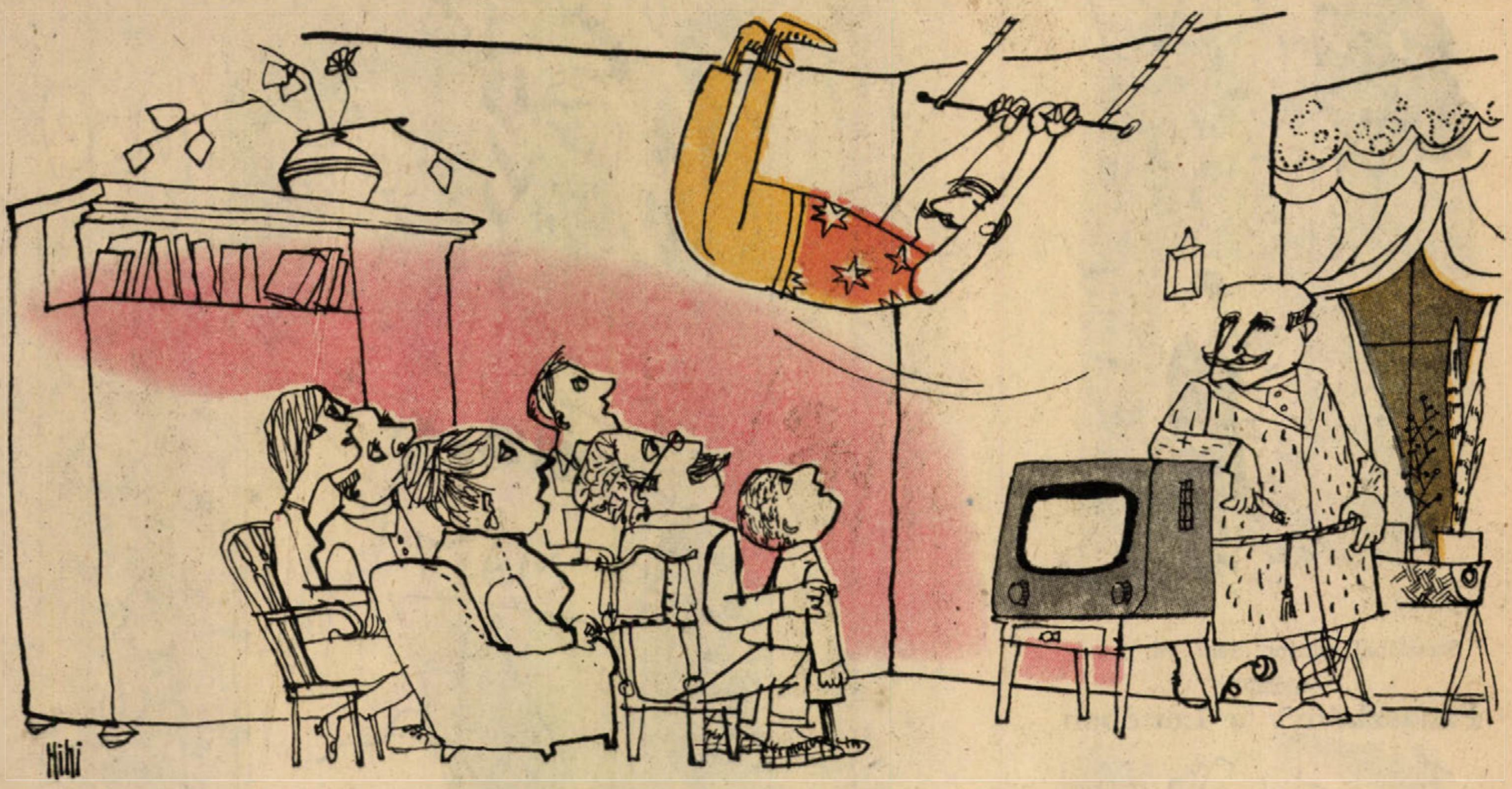
Mentőötlet: menjünk egy kis budai kocsmába vacsorázni! Elfogadják, megérkezünk, kedély, homály, rádió recseg, Patakné fecseg, különben minden rendben, láttam már ennél piszkosabb abroszt is. Kérjük az étlapot! Csendes röhej részemről: az étlapon minden ki van húzva, csak pulykacomb és mákos-diós bejgli van.

Ez így megy még egy napig, mert most szombat vasárnapra esett. Már elvesztettem az időérzékemet, mikor félöntudatomból magamhoz térek, mert a vekker szól, a feleségem nemkülönben: Vilmos, halló, felkelni, hét óra!... Felöltözöm, indulok, az utcán köd, sok ember, mindenki siet és fázik. Alászolgája, pulykacomb! Bejgli, istenveled! Remélem, egyhamar nem találkozunk.

Balázs Sándor

Ez aztán vendéglátás!

Hegedűs István rajza

A szünetben: Artista műsor

Londoni levél

London, 1959. január.

Azok, akik valaha Londonban jártak, most meglepődve tapasztalnák, mennyire megváltozott ez a város. Az utcán alig lézengenek néhányan. Szívfájdítóan üres a Trafalgar square, a Bond street, a Themse part és a Hyde parkban is csak csüggedt kecskék legelésznek.

Ha netán találkozol egy londoni polgárral, borzongva tapasztalod, hogy állandóan röhög. Kiderült ugyanis, hogy a polgármester elrendelte: reggel félnyolctól sötétedésig minden honpolgárnak meg kell szakadnia a röhögéstől, hadd lássák azok a külföldiek, milyen vidám az élet Albionban. A lordok kiharcolták maguknak a kuncogási jogot, nekik csak kuncogniok kell az orruk alatt.

A kirakatok üresek, a hajdan elegáns Bond street elhanyagolt képet mutat. A legelőkelőbb ékszerész kirakatában, ahol annak idején szikrázó gyémántokban, briliánsokban, igazgyöngyökben gyönyörködhetett a járókelő, most csak kvárgli szomorkodik fekete bársonytokban.

Ma minden tilos Angliában: tilos a köd, a teázás, az angol hidegvér, a kricket, a golf, a pázsitnyírás, a pofaszakáll, a cilinder, sőt még az időjárásról is tilos társalogni. Mióta nem lehet az időjárásról beszélgetni, nincs társasági élet, az emberek nem mennek látogatóba, naphosszat otthon kuksolnak és nagy aggodalommal néznek a jövő elébe.

A színházakban csak olyan darabokat játszanak, amelyek az imperializmust dicsőítik. A Themse vize sem olyan nedves, mint régen. Az Oxford és Cambridge közötti evezősverseny érdeklődés hiánya miatt elmaradt. Sőt mi több: már pipázni sincs kedvük az angolóknak. Ez legutoljára akkor fordult elő, amikor Napóleon partraszállással fenyegette a szigetországot.

Hajjaj, hol vannak a régi szép idők! London ma már nem világváros: Fóthoz hasonlít, vagy talán még inkább Lacházához.

London ma a gyász, a némaság, a kietlen sivárság és a komor pusztulás városa.

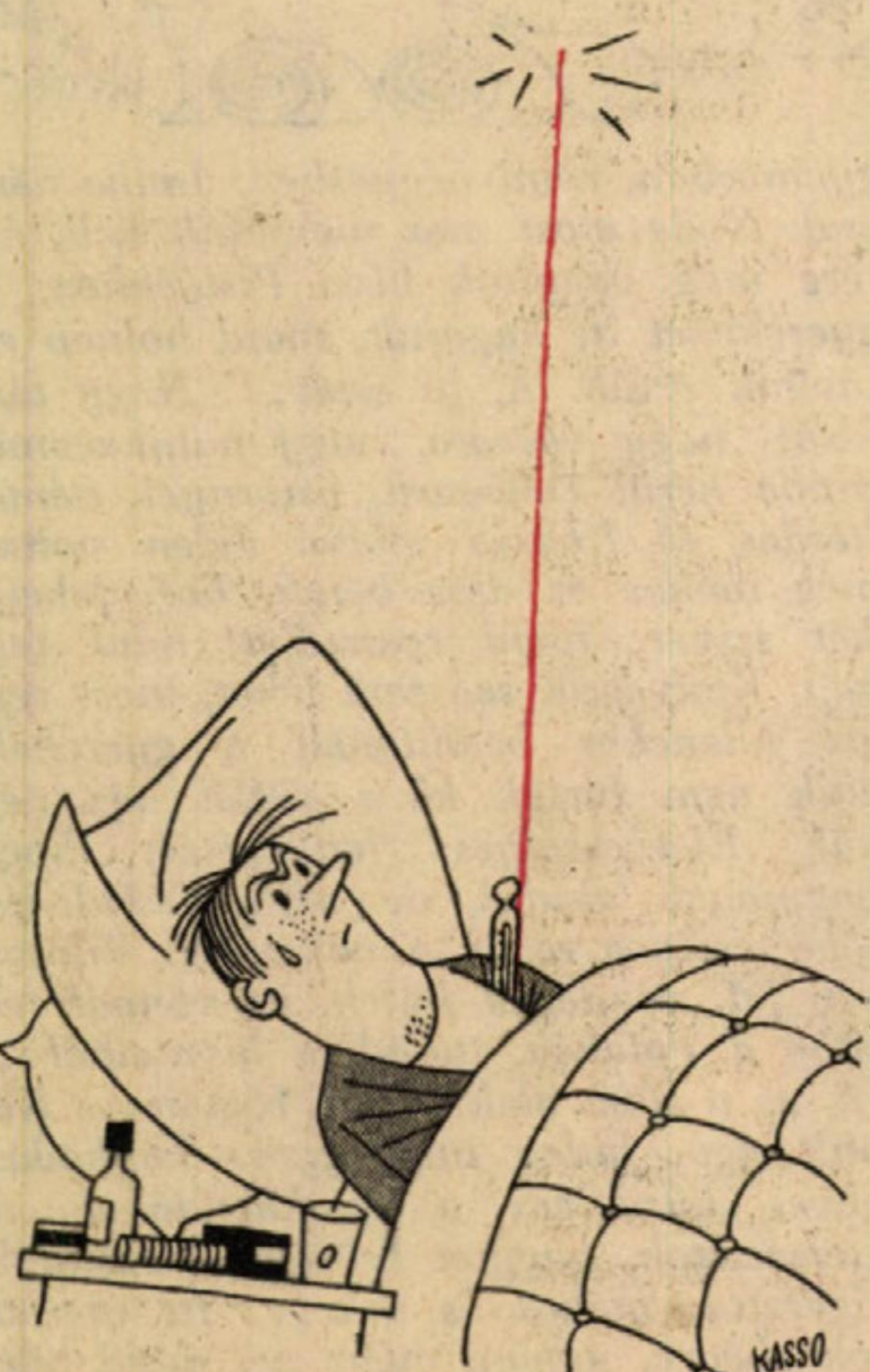
Szegény londoniak!

*

Gondoltam: miért csak nyugati kollégáim írjanak Budapestről? Egyszer én is írhatok Londonról.

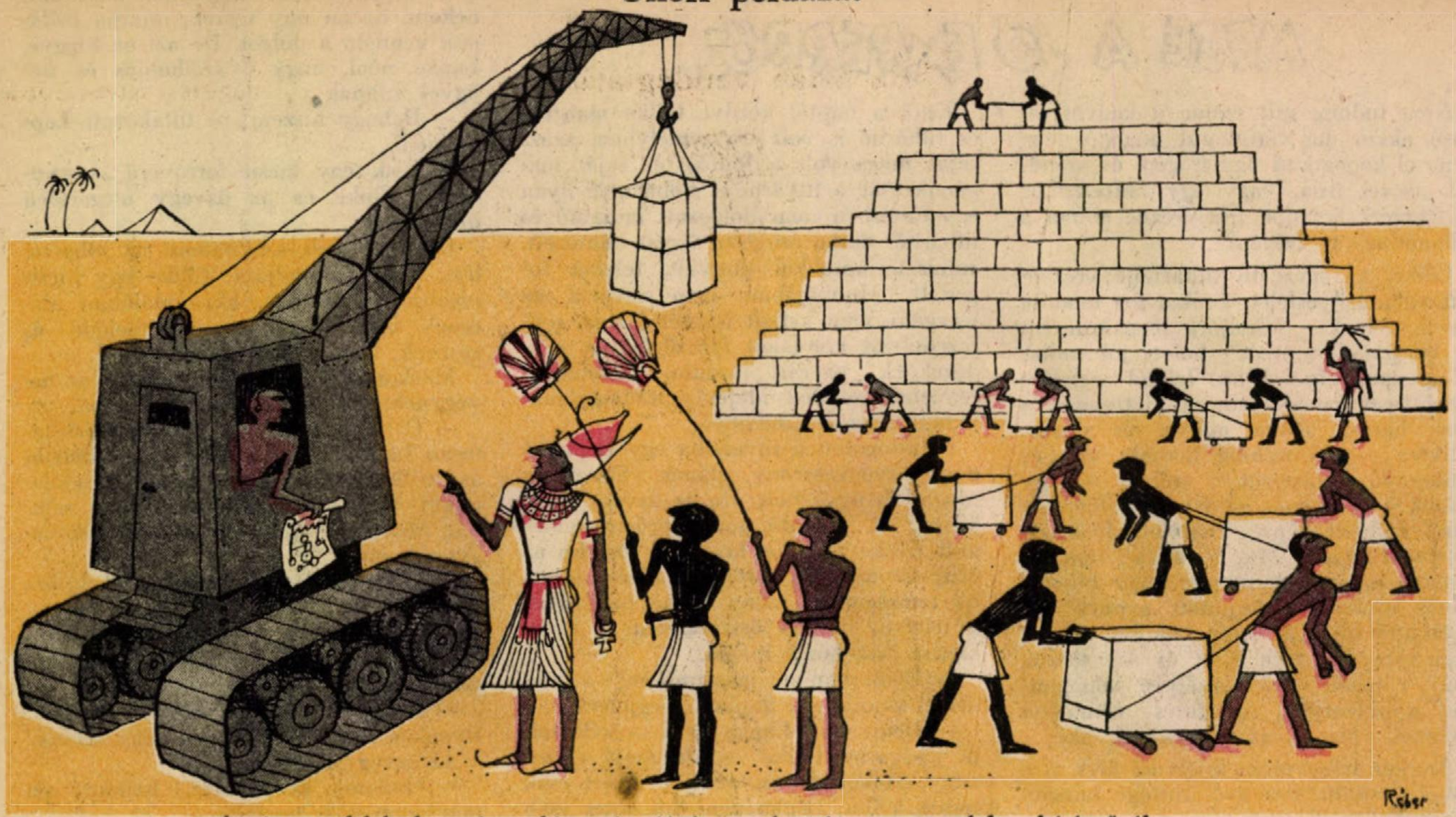
M. Gy.

Influenza magas lázzal

Ókori példázat

Réber László rajza

– A gép megfelel, de amíg a bizottság jóvá nem hagyja, megmaradok a kézierőnél...

Oktalan féltékenység

(Egy fiatalasszony naplójából)

Dec. 10. Találkoztam Gáborral, az én gyerekkori pajtásommal, kivel sárkányt eregettünk naphosszat a Kruspér utcában. Majdnem a nyakába ugrottam, hiszen tizenöt éve nem láttam őt. Azt mondta, semmit sem változtam. Szép felesége van, kisfia, mutatta a fényképeit. Felírtuk egymás telefonszámát, hogy mielőbb találkozzunk és kibeszélgessük magunkat.

Dec. 11. Meséltem Albertnak, hogy kivel találkoztam, de nem vágott jó arcot hozzá. Felbosszantott ezzel a buta, oktalan féltékenységével, hiszen Gabit sohasem néztem úgy, mint férfit.

Dec. 12. Gabi felhívott telefonon. Azt mondja, hogy a felesége nem örült annak, hogy találkoztunk. Nevettem, mondtam neki, hogy jöjjenek fel hozzánk, majd megbékítjük a párjainkat.

Dec. 13. Letelefonáltam a meghívást. Albert pofákat vág. Pedig úgy szeretnék találkozni Gabival, annyi jó pletykát tud a Kruspér utcáról, ahol a sárkányokat eregettük. Megbeszéltük, hogy egyszer titokban találkozunk egy eszpresszóban és alaposan kidumáljuk magunkat.

Dec. 20. Befutottam a megbeszélt eszpresszóba, de ott ült a Simai, Albert kollégája és kíváncsian nézett. Nem is ülhettem le Gabihoz, tudtam, hogy Simai mindent elmond Albertnek. Inkább megelőztem őt és este megemlítettem Albertnek, hogy egy eszpresszóban véletlenül láttam Gábort. Láttam rajta, hogy gyanakszik, az ilyen emberhez nem is érdemes hűségesnek lenni.

Dec. 23. Kaptam Gabitól egy karácsonyi üdvözletet. Albert dúl-fúl. Dögöljön meg. Felhívtam Gabit és panaszkodtunk egymásnak.

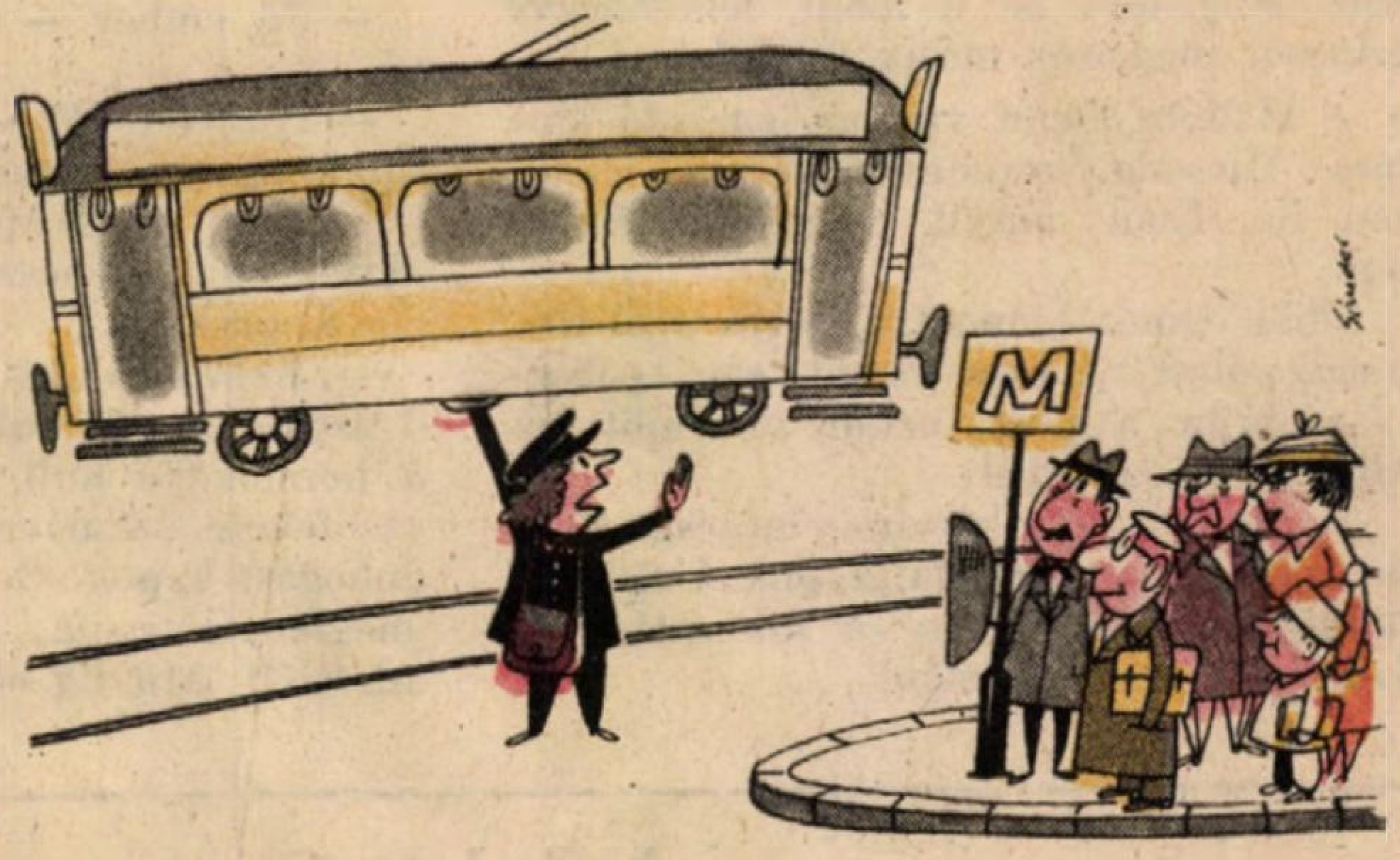
Dec. 27. Állítólag Albert és Gabi felesége beszélt egymással, hogy mi van köztem és Gabi között? Két ilyen értetlen teremtéssel áldott meg minket az isten. Gabi is kezdi elveszíteni a türelmét. Azt mondta, keres valami megoldást, hogy mégis kettesben beszélgethessünk. Van egy legényember barátja, annak a lakásán nyugodtan találkozhatunk.

Dec. 31. Megtudtam, hogy Albert titokban figyeltet. Most aztán betelt a pohár! Felmegyek abba a lakásba. Meg fogom csalni Albertet, mert nem akarja megérteni, hogy Gabival semmi mást nem akarunk, csak egy kicsit beszélgetni!...

Somogyi Pál

Alumínium-villamosok készülnek

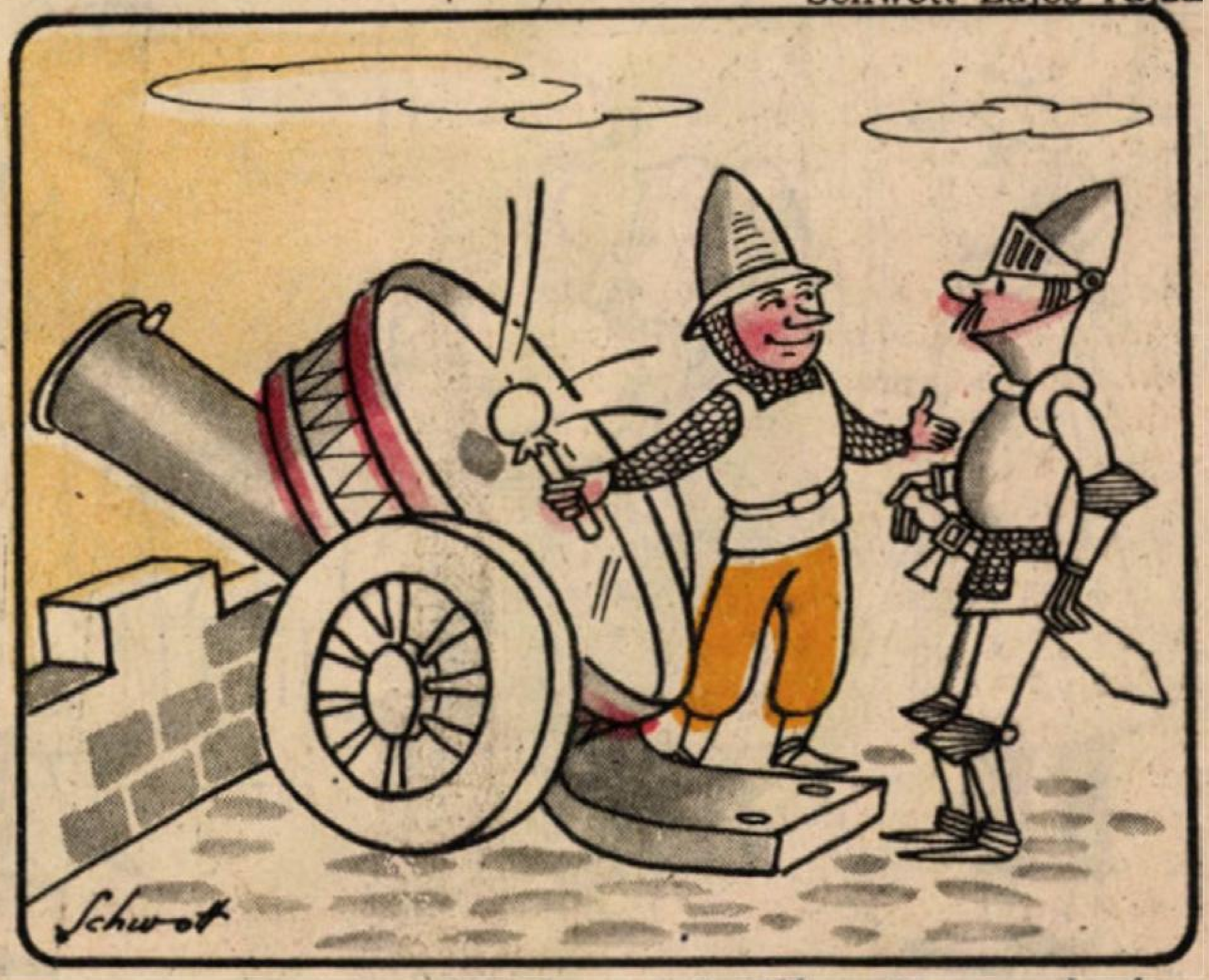
Sándor Károly rajza

– Ne tessék felszállni! A kocsi a remízbe megy!

Az utolsó lehetőség

Schwott Lajos rajza

– Mit csináljak, kapitány úr? Elfogyott az ágyúgolyónk...

MESE A JÓ EMBERRŐL

Nem tudom, mit szólna a kedves olvasó akkor, ha váratlanul magától kezdene el kopogtatni egy írógép és mondjuk verset írna, vagy egy fantasztikus történetet? S vajon mit érezne abban a pillanatban az írógép?

Cilike, az igazgató titkárnője érezhetett valami ilyesfélét, amikor azt mondta az ügyfélnek: „Mindjárt megkérdezem az igazgató kartársat", holott jól tudta: az igazgató nincs benn, Izland szigetére utazott egy kereskedelmi küldöttséggel és csak három hónap múlva tér vissza. Cilikére — aki mindig komoly volt és szűkszavú, határozott és erélyes —, úgy néztek az emberek, mint egy kifogástalanul működő gépre. Tisztelettudóan, de érzelmek nélkül. Még a főnöke sem tekintette másnak, mint egy fehér blúzba, fekete szoknyába bujtatott gépnek. Ez a csúnya kis gép, most tűnődve állt az üres igazgatói szék előtt és azt érezte, hogy valahol a lelke mélyén kopogtatnak a billentyűk, egy furcsa történetet költenek róla és az igazgatóról, aki...

Amikor felhevülten kijött az üres szobából, lesütött szemmel, suttogó hangon így szólt:

— Az igazgató kartárs arra kéri önt, legyen egy kis türelemmel, az ügy nemsokára elintézést nyer...

Az ügyfél hálálkodva, boldogan távozott. Alig tette ki a lábát, lelkendezve érkezett meg egy másik ügyfél.

— Hallom, benn van az igazgató kartárs. Micsoda szerencse! Kérem, jelentsen be. Csak annyit mondjon: Verpeléti.

Cilike ismét bement az üres szobába, megigazított néhány terítőt, egy szoborról lefújta a port, aztán visszajött és közölte az ügyféllel:

— Az igazgató kartárs elnézését kéri, de most nem fogadhatja önt. Örömmel tudatja azonban, hogy a minisztériumban jól állnak a dolgok...

Ettől a naptól kezdve Cilike igazgató és titkárnő is volt egyszemélyben, azaz: saját maga volt a főnöke és saját magának volt a titkárnője. Soha még ilyen egyetértésben nem dolgozott igazgató és titkárnő. Cilike rengeteg ügyet elintézett, minisztériumokkal tárgyalt, feleket fogadott. Munkájában nem zavarta az igazgató, nem kellett feketét főznie, reprezentációs konyakot felszolgálni a vendégeknek, tízórait hozatni, mozijegyet rendelni, minden idejét maradéktalanul a munkájának szentelte.

Feljárogatott a hivatalba egy Lapkáné nevű özvegyasszony, akinek valamilyen bonyolult ügye volt. Ha az özvegy megjelent, az igazgató pánikszerűen menekült. Cilike azonban kegyeibe fogadta az öregasszonyt, aki suttogva beszélt, mintha templomban volna és ha megszólalt a telefon, ijedten összerezzent, s egész kicsire összehúzta magát.

— Benn van az igazgató úr? — kérdezte szerényen, amikor megjelent.

— Benn van, Lapka néni — válaszolta jóságosan Cilike —, de most éppen nagy értekezlet van nála... Azért csak tessék leülni, Lapka néni, ha nincs jobb dolga... Épp ma reggel mondta az igazgató kartárs: mondja meg, Cilike drága, annak a kedves Lapka néninek, ha újra feljön, hogy az ügye nemsokára elintéződik.

— Jó ember — bólogatott Lapka néni.

— Nagyon jó — sóhajtott Cilike ábrándosan — és milyen szép...

— Nem az a kis köpcös az igazgató, akivel egyszer beszéltem? Az a kis köpcös kopasz?

— Nem — rázta meg a fejét Cilike —, ő szőke és egy rakoncátlan fürt mindig a homlokába hull. Ha rám néz azzal a szénfekete szemével, Lapka néni, szívdobogást kapok. Ő karcsú és szélesvállú, meglátszik rajta, hogy fiatal korában atletizált. Mindig elegáns és mindig kedves. Néha persze megpróbál udvarolni nekem, de én úgy teszek, mintha tréfának venném a dolgot. De azt ne higgye, Lapka néni, hogy ő szélhámos és nőügyei vannak...

— Dehogy hiszem! — tiltakozott Lapka néni.

— Csak egy kicsit forróvérű — kuncogott Cilike és az özvegy megértően mosolygott.

Itt félbe kell szakítanom az elbeszélést, hogy elmondjam: Cilike egy kicsit idealizálta főnökét, aki valójában alacsony volt és köpcös, zsémbelődő és zsarnok, kopasz és asztmás.

Máskor meg azt mesélte Cilike az özvegynek, milyen bölcs az ő főnöke.

— Ő mindent tud — közölte az áhítatosan hallgató Lapka nénivel. — Belelát az emberek szívébe, és ismeri gondolataikat. Ő előtte nem lehet titkolni semmit. Mi mindnyájan nyitott könyvek vagyunk előtte.

— Ó, uramisten! — nyögött fel az özvegy.

Néhány nappal később, amikor Lapkáné ismét feljött érdeklődni, Cilike köszönés helyett rápisszegett:

— Pszt! Ma rosszkedvű, haragos! Ilyenkor rettenetes. Hallja, hogy kiabál?

Az özvegy bólintott.

— Hallom, szívecském, hallom, én már megyek is tovább...

— Ilyenkor nem ajánlatos a szeme elé kerülni — mondta Cilike —, jobb is, ha elmegy, Lapka néni. Remélem, holnapra már lecsendesedik. Bíznunk kell, Lapka néni.

Másnap, amikor Cilike éppen arról beszélt az özvegynek, hogy a főnöke menynyire szereti a kisgyerekeket, Lapka néni félbeszakította:

— Kedveském, tudja, mit olvastam az újságban? Nem is én, a kisunokám olvasta fel nekem, hogy azt mondja, az igazgató kartárs tárgyalásokat folytat Izland szigetén... Így volt benne szóról szóra...

Cilike keserűen elmosolyodott.

— Lapka néni, Lapka néni, látom, maga nem hisz nekem. Ezt nem vártam volna magától, Lapka néni. Miért olyan hitetlen? Nem hiszi el nekem mindazt, amit meséltem az igazgatóról?

— Dehogy nem, szívecském, csak hogy...

— Ő jó, bölcs és kedves...

— Tudom én...

— Talán egy kicsit szerelmes is belém...

— Tudom, tudom, de...

A titkárnő ekkor a magasba emelte fejét és ünnepélyes hangon így szólt:

— Be fogom bizonyítani magának, hogy az igazgató kartárs itt van. Most éppen egy fontos jelentést ír, nem lehet zavarni, de azért egy pillanatra bekukucskálhat hozzá...

Az özvegy elsápadt, izgatottan köhécselni kezdett és a kalapját igazgatta. Cilike egy ujjnyira kinyitotta az ajtót.

— Pszt! Jöjjön gyorsan! De csak egy pillanatra!

Az özvegy az ajtóhoz futott, benézett az igazgató szobájába, de csak néhány másodpercig, mert Cilike máris becsukta orra előtt az ajtót, aztán megkérdezte:

— Látta őt? Látta?

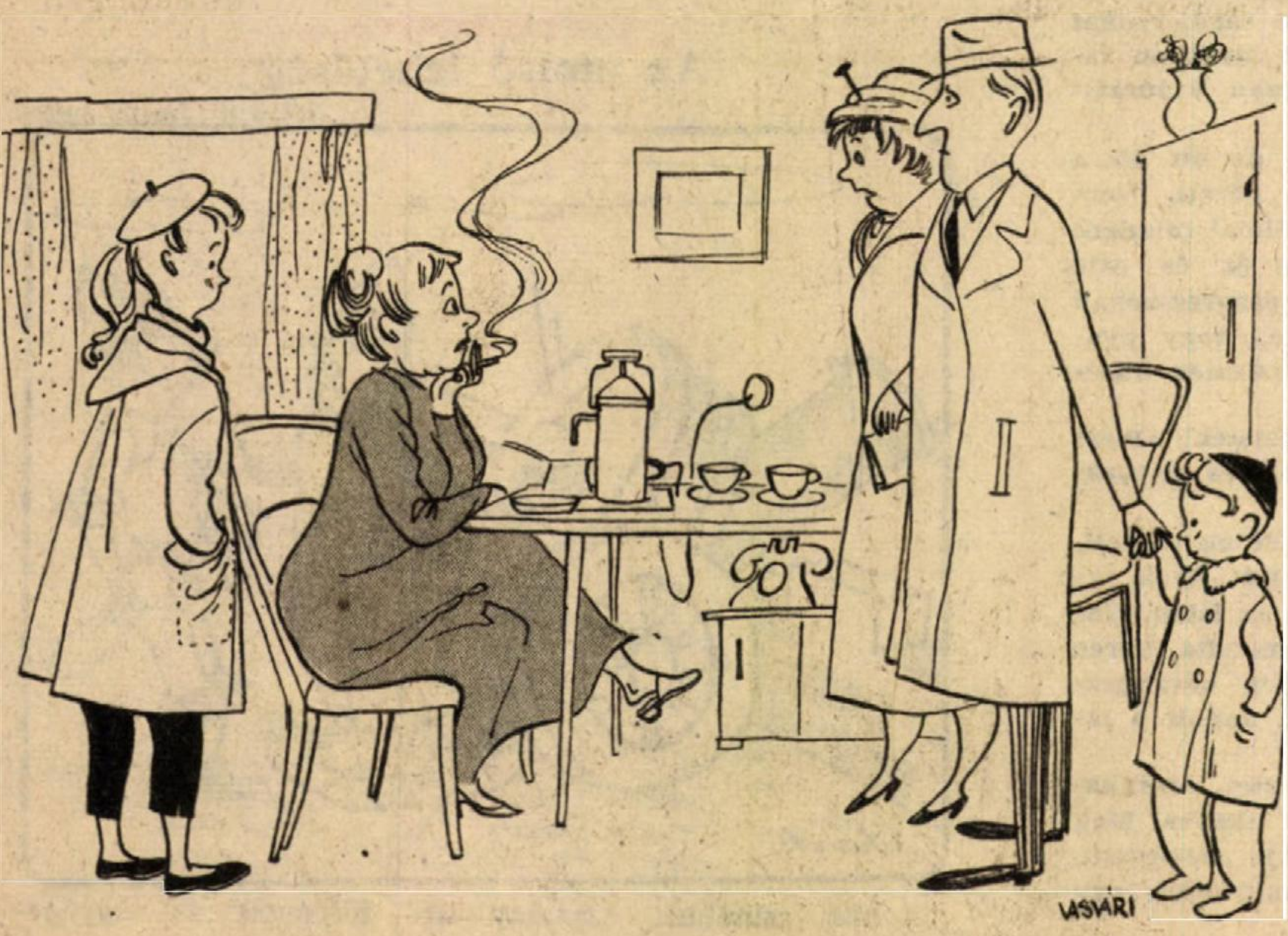
— Láttam! — lelkendezett Lapka néni. — És azt is láttam, hogy barátságosan integet felém...

Cilike fáradtan az ajtónak dőlt és győzelmes mosoly sugárzott az arcáról.

Mikes György

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Nagymama: Ha én meghalok, úgyis minden a tiétek lesz...

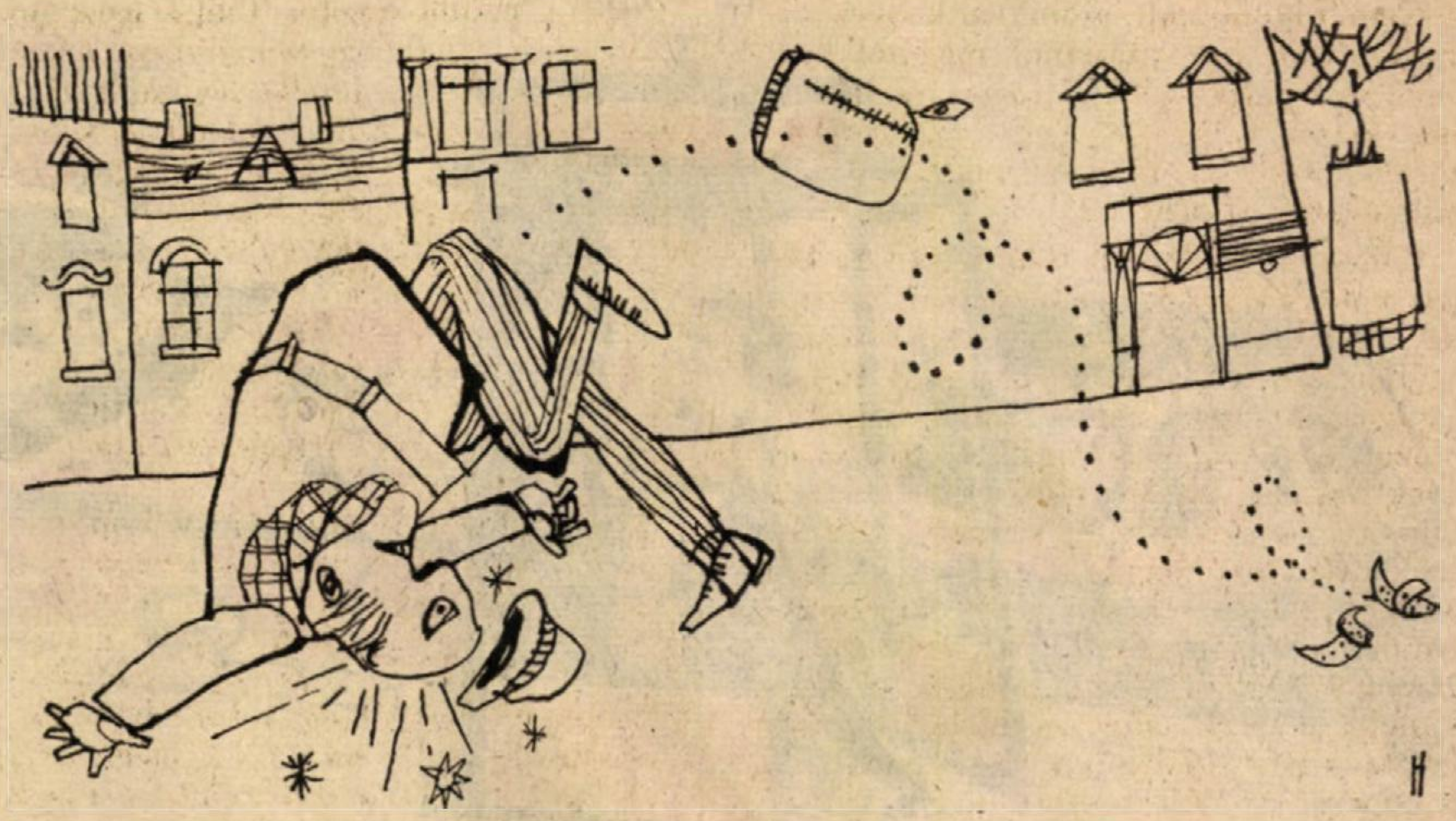
Az örök optimista

– Ez is jó lehet még valamire...

A narancshéj!

Hegedűs István rajza

– Csak hogy ezt is megértem!

HURRÁ! KÉMÉNYSEPRŐ!

1.

Hörömpő Ágoston, tanult mesterségére nézve be nem tanított segédmunkás, rövid lelkitusa után elhatározta, hogy megcsappant jövedelmének helyrebillentése céljából Szilveszter éjszakájára felcsap álkéményseprőnek. A nagyszabású terv a következőkből állott: bérel egy kéményseprőkosztümöt a hozzávaló kotróval 50 forintért, beszerez kormot a saját kályhájából 0 forintért és Szilveszter estéjétől újév reggeléig — ha egy kicsit szorgalmas — ledolgoz egy kerületet boldog újévkívánásokkal, többszázért. Bekopogtat majd minden lakásba, ahonnan fény és vigalom hangjai szűrődnek ki és ugyan melyik lakó és vendége ne adna szívesen pár forintot az újév küszöbén olyan jókívánságokért, amelyek egy kéményseprő szájából hangzanak el? A zseniális terv kieszelője azt is számításba vette, mennyivel veszélytelenebb magánlakásokban szélhámoskodnia, mint nyilvános helyen, ahol esetleg még átadnák a rendőrnek.

Hörömpő számítása kitűnően bevált. Már reggel volt, amikor 280 forinttal a zsebében és néhány kupica törköllyel a gyomrában bekopogott a Gőz utca nyolc egyik lakásába.

Egy télikabátos férfi nyitott ajtót.

— Na végre, csakhogy itt van! Már vártuk!

És betessékelte.

2.

Ennél a pontnál meg kell állnunk egy pillanatra és magyarázattal kell szolgálnunk arra nézve, miért várták itt lelkendezve Hörömpőt. Ebben a lakásban ugyanis már negyedik napja nem tudott fűteni Ficere Bálint, a lakás főbérlője. Napok óta mindennap eljárt a kerületi kéményseprőkhöz, de mindig csak ígérettel a zsebében tért vissza kihűlt otthonába. A Szilvesztert emiatt nem is töltötték otthon, megtekintették a Dárius mozgóban a „Röhögd magad halálra!" című esztrádműsort, amely a „Felségem kombinéja" című merésztémájú neoszekszuális olasz filmmel volt egybekötve. A műsor elhúzódott, hajnalban tértek haza és fázósan, kabátba burkolózva próbáltak táncolni egy kicsit a rádió zenéjére, hátha ettől felmelegednek. Ekkor érkezett meg Hörömpő. Üdvrivalgás fogadta.

3.

— Kedves barátom — mondta Ficere ünnepélyesen — az ön megérkezése azt bizonyítja, hogy mégsem jártam hiába a Kéményseprő Vállalat nyakára, hogy végül is meghallgatásra talált a panaszunk, hogy végre befűthetünk szerény lakásunkban! Ám mielőtt felmenne a tetőre, hogy a kéményt kikotorja és áldásos munkásságát kifejtse, engedje meg, hogy megvendégeljük! Asszony! — fordult a feleségéhez Ficere — bort, sültet, bejglit!

Hörömpőnek a villásreggeli ízlett. Megtörölte a szája szélét, felkelt az asztal mellől és így szólt:

— Boldog újévet kívánok!

— Köszönjük — viszonozta Ficere — s most hát fel a tetőre, kotorni!

— Megyek! — mondta Hörömpő délcegen, s azzal vette a kötelet, vette a kéménygolyót és kilépdelt az ajtón.

Húsz perc alatt ért haza, futólépésben.

4.

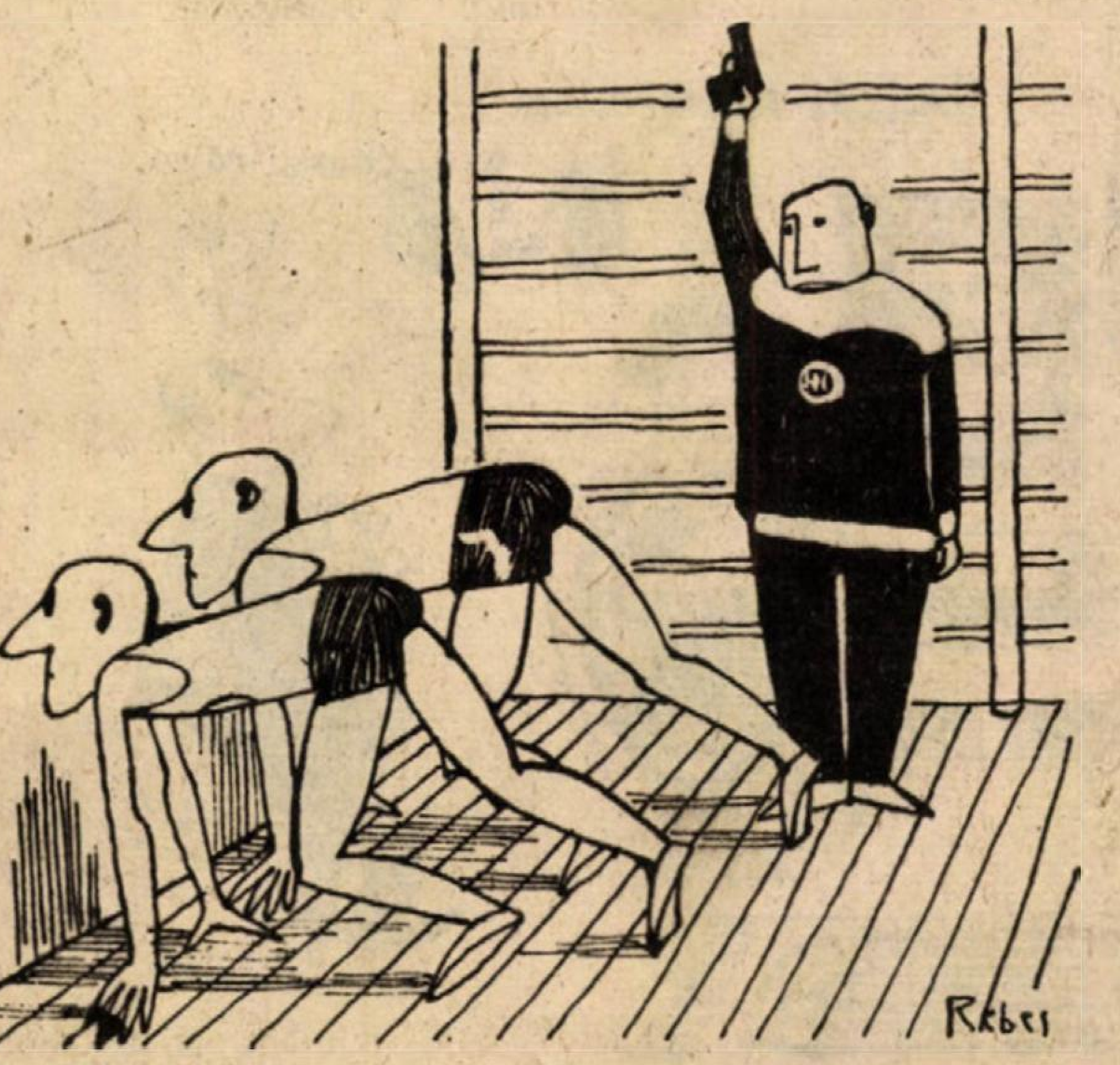
Ficereék fázósan ültek a kályha jéghideg tetemén.

— Meglásd — szólt Ficeréné — boldog újévünk lesz. Ne felejtsd el, hogy kéményseprő kívánta!

Tardos Péter

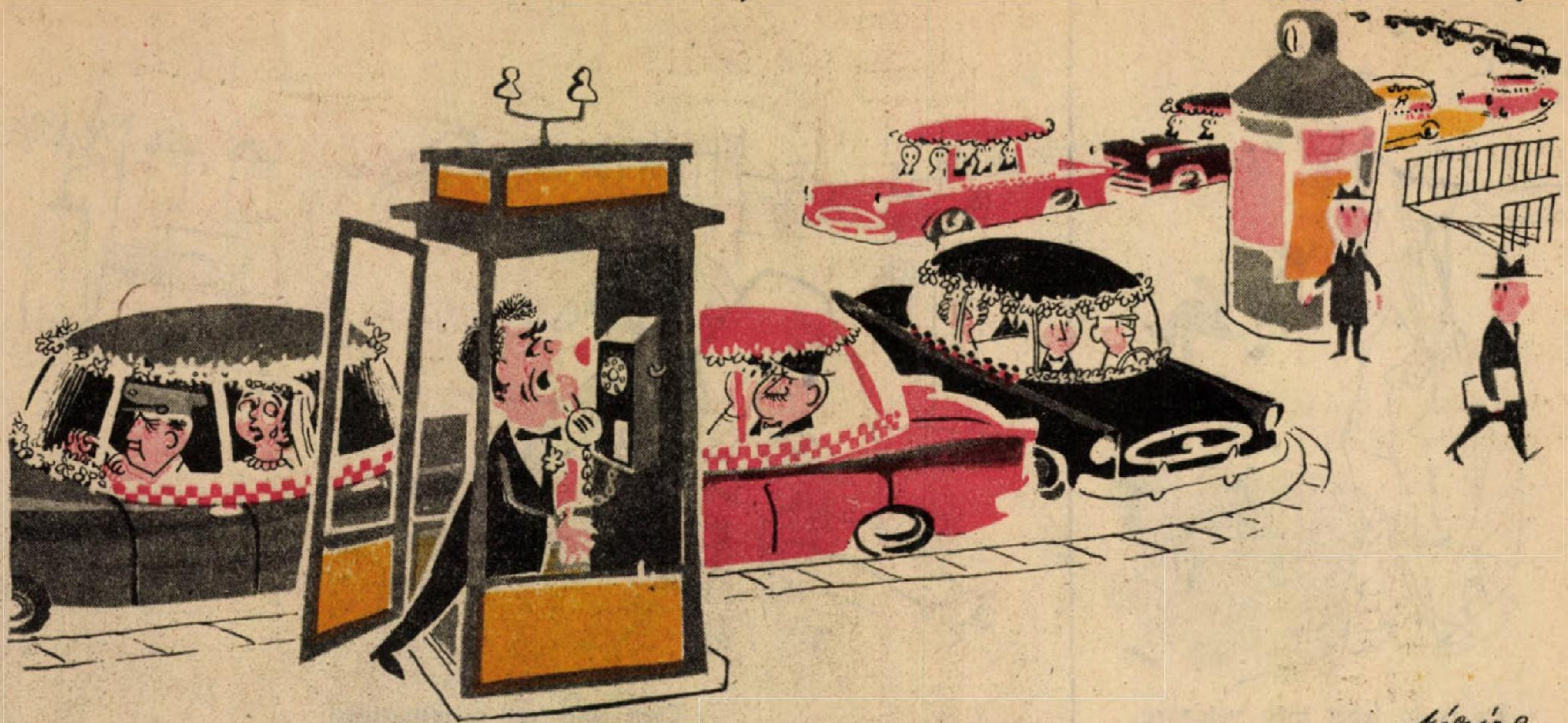
Tornatermi edzés

Réber László rajza

Soha jobbkor!

Mészáros András rajza

– Ügyvéd úr, meggondoltam magam, most mit csináljak?

A tehetségtelen költő

Balázs-Piri Balázs

Bejgli-mérgezés

Kasso rajza

Hétfői krónika

Szombaton az ember szépen hazatér.
Táncra készül, mégha nem is bajadér.
Családapa színházba megy fiastól.
Szombaton az ember mindent kikapcsol.

Vasárnap az egész család főzöget,
A gyomornak is kell adni örömet.
Ebéd után senki el nem mosogat,
Mert moziba vagy a meccsre fut a had.

Délután a habos püré csalogat
Cukrászdába kicsiket és nagyokat;
Este vendég ugrik fel egy percre csak,
S éjfélig tart a römizés vagy a sakk.

...S jön a hétfő, mint derűre a ború.
Ki-ki későn ébred s ezért szomorú.
Ki-ki jajgat: „Straparuhám hova lett?!"
Nincs kéznél, csak az ünnepi toalett.

Úgy mennek el hivatalba gálában,
S nincsen tűz a hivatali kályhában,
A tüzecske még szombaton kialudt.
Aki fázik, kotorja ki a hamut!

Bús kollégák vacognak a hidegben.
Úgy érzik, az egész világ kietlen.
Tudják már, hogy nem nyertek a totóban,
Szívük helyén is kiégett kohó van.

Nem oldódik a gyász, bánat délbe' se.
Hétfői koszt inkább mócsing, mint vese,
S körítése kelkáposztafőzelék.
Nem mondja most senki se, hogy kéne még.

Bús embernek más óhaja lehet-e:
Hétfő legyen szünnap! Színre fekete,
Melyen senki az ágyból se mehet ki,
Legyen módja: az ünnepet temetni...

K. Tóth Lenke

CIPŐBOLTI BALLADA

„Önkiválasztó” cipőboltba
Tér be egy vevő s keres, kutat,
De arra, hogy jó számot leljen,
A leghalványabb jel se mutat.

Ekkor rátámad önmagára,
Már majdnem, hogy egy pofont le-
ken:
Nekem akarja bemesélni,
Hogy nem talál jó cipőt nekem?!

RANDEVU KIS HIBÁVAL

Randevúm volt egy ifjú nővel
Délután négykor múlt hét kedden,
Ámde ezzel a randevúval
Nem lehet nagyon dicsekednem.

Anonymusnál beszéltük meg,
De az ejtett az ügyre foltot,
Hogy a randevún rajtam kívül
Csupán csak Anonymus volt ott.

Hidvéghy Ferenc

Nagy az öröm Franciaországban!

Gerő Sándor rajza.

Hogyan lettem pesszimista?

Egy reggel arra ébredtem, hogy feltűnően optimista vagyok. Az életkedv csak úgy sugárzott belőlem. Dalolva borotválkoztam, csámcsogva reggeliztem és úgy találtam, hogy az életnél szebb társasjátékot nem is lehetne kitalálni. Gyorsan leültem az írógépemhez, hogy érzéseimet és gondolataimat lerögzítsem, mert ez a foglalkozásom. Mindenekelőtt a pesszimistákkal akartam leszámolni, ezekkel a sötét baglyokkal, akik megkeserítik az emberek életét. Tömör, drámai mondattal kell kezdenem röviden és egyszerűen. Leírtam az első mondatot:

Az emberek az utóbbi időben pesszimisták.

Elgondolkoztam. Mi az, hogy „utóbbi időben”? Ez félreértésre adhat okot. Én nem azt akarom mondani, hogy az emberek itt, Magyarországon és az utóbbi években pesszimisták, mert ez nem is igaz... Viszont, ha nem igaz, akkor senki sem gondolhat arra, hogy én erre gondolok. Kivéve a reakciót és azt, aki a reakció helyébe képzeli magát... Szóval, hagyjuk azt, hogy „utóbbi időben” és a mondat így hangzik:

Az emberek pesszimisták.

Ez rövid, tömör és drámai. Viszont, várjunk csak. Minden ember pesszimista az egész világon, kivétel nélkül? Isten ments, dehogyis! Irjuk talán így:

Az emberek részben pesszimisták.

Ez már nem olyan tömör és amellett, ha már azt mondom: „részben”, akkor meg kell mondanom azt is, milyen részben, nagy részben vagy kis részben. Tehát a mondat így hangzik:

Az emberek kis részben pesszimisták,

mert nyilvánvaló, hogy több optimista van a világon, mint pesszimista. Viszont ez most már úgy hangzik, mint a mellébeszélés. Meg kell mondanom konkréten, kik a pesszimisták. Nyilvánvaló, hogy a Béketábor népei nem pesszimisták, hanem a tőkések azok, akik egy széthulló társadalmi rendbe kapaszkodnak. De minden tőkés pesszimista? Egy fenét! De, mondjuk, egy kongói gyarmatosító, az biztosan pesszimista. Tehát a mondat így hangzik:

A kongói gyarmattartók nagy részben pesszimisták,

mert azért közöttük is akad olyan, aki bízik a jövőjében. Ez most már precíz, csakhogy én nem Kongóról akarok beszélni, hanem inkább Magyarországról... Az itteni pesszimisták jobban bosszantanak, mint a kongói gyarmattartók. De kik a pesszimisták Magyarországon? A volt tőkések nem érdekesek, azokkal nem akarok vitatkozni. A parasztság nem pesszimista, mert jól megy a sora, és különben sem hajlamos az ilyesmire. A munkásosztály sem pesszimista, mert semmi oka rá. Tehát, úgy látszik az értelmiségben vannak a pesszimisták, de őket sem akarom sommásan megbántani, mert ez nem is lenne igazságos. Tehát a mondat így hangzik:

Magyarországon, az értelmiség bizonyos rétege
kis részben, néha pesszimista.

Határozottan kezd romlani az első mondatom. Igy nem lehet elindítani egy szenvedélyes pamfletet. Kik azok a rétegek író elvtárs, gyerünk ki a farbával! Az orvosok? Isten őrizz, csak nem kezdek ki az orvosokkal, akikre testem-lelkem van rábízva... Hát akkor kik? A mérnökök, ügyvédek, kereskedelmi alkalmazottak? Hogyisne! Nem akarok százával méltatlankodó leveleket kapni... De hát valakiről mégiscsak azt kell állítanom, hogy pesszimista, hogy szembeállíthassam vele az optimizmust! Van olyan ember, aki nem sértődik egy egész kaszt, egy egész társadalmi réteg nevében, ha rásütöm nyilvánosan a pesszimistaság bélyegét? Van. Egyetlenegy és ez én vagyok. Tehát a mondat így hangzik:

Én pesszimista vagyok.

Most már lehet folytatni.

Gádor Béla

Leonyid Lencs: A titokzatos szám

Képzeljenek el maguknak egy jámbor elefántot, melynek az ormánya egy jókora, tetszetős lilás-vörös színű szilva méretére zsugorodott össze, állítsák hátsó lábaira, húzzanak rá sötét zakót és bőszárú nadrágot, kössenek a nyakába nyakkendőt, de úgy, hogy a görbén függés lehetőségének a határait súrolja, és ott áll előttük Szenya Csobotov, majdnem természetes életnagyságban.

Szenya mellesleg rokonszenves, jóakaratú, hasznos teremtmény. Mindazonáltal a világon senki sem tud engem annyira felbosszantani, mint ez a kedves, rokonszenves Szenya Csobotov. Miért? Mert Szenya Csobotov mérhetetlenül kíváncsi.

Nem, nem, én a kíváncsiságot nem

tekintem borzasztó emberi hibának. Ellenkezőleg, inkább azt hiszem, hogy éppen a kíváncsiság érzete segítette torzonborz ősapánkat, hogy a majmok sorából emberré lépjen elő.

Az egész nyáj ott hancúrozott és gondtalanul bukfencezett a liánok közt és az ősapa (de lehet, hogy az ősanya) hirtelen megállt a fűben heverő dorong mellett és így gondolkozott: — Ugyan, mi lenne, ha én ezt a mellső végtagomba venném?

Végeredményben televízió, reaktív repülőgép és hidrogénbomba lett belőle.

Szenya Csobotov kíváncsisága más természetű. Ennek se célja, se haszna. Szenya olyan kíváncsi, mint a mezei ürge vagy bármely ifjonti keszeg, mely képes még az üres horogba is beleharapni.

Találkozik vele az ember és ő rákezdi:

— No, mi újság, mesélj!

— Semmi, Szenya, nem hallani semmit. Minden úgy van, mint régen.

— Ne vacakolj! Te emberek közt forgolódsz! No, mesélj!

— Nem tudok semmit, Szenya. Hagyj békében!

— De én látom, hogy tudsz valamit! (Az apró elefántszemekben pajzán, remegő lángocska lobban.) Szégyelld magad, hogy eltitkolod előttem!

— Szenyka, menj a fenébe!

— Gorombáskodni persze nagyon könnyű. De hogy segíts egy emberen, arra nem fülik a fogad. Végeredményben erkölcsi kötelességed elmondani nekem mindent, amit tudsz és amit én véletlenül nem tudok!...

— Erkölcsi kötelességem?!

— Igen, igen... erkölcsi. Én neked nem vagyok valami jöttment... és egyáltalán, mi egy területen dolgozunk. Erkölcsi kötelességed, hogy tájékoztass engem a közös ügy érdekében... No, mesélj, pajtikám, ne add a bankot!...

Ezeknek a rimánkodásoknak rendszerint az a vége, hogy elmesélek neki valami „újságot", amit a tegnapi hírlapban olvastam. Szenya tiszteletteljesen végighallgat, hálásan megrázza a kezemet és szalad, hogy elmondja a barátainak a hallottakat, akik aztán alaposan rápörkölnek: „Süljön ki a szemed, Szemjon, hogy intelligens ember létedre nem olvasod el az újságokat!"

Ezek az apró büntetések azonban csekély hatással voltak a vastagbőrű Szenyára. Valami sokkal érezhetőbb dolgot kellett kitalálni részére és alkalom is kínálkozott erre.

Egyszer a klubba mentem egy nem nagyon fontos, de számomra kötelező értekezletre. Itt botlottam bele Szenya Csobotovba. Nyakkendője csáléra, szilva-orra megejtően gyengéd színekben virágzik és tündököl.

— Szervusz, Szenya! Hová?

— Haza! No, mit hallottál, mesélj!

— ...

— Ne okoskodj! Hiszen te mindenfelé megfordulsz... Mesélj!...

Meg sem moccant, úgy nézett a számra.

— Rendben van! — mondtam csendesen s közben átgondoltam a közelgő büntetés részleteit. — Mesélek neked valamit. Nagyon komoly dolgot. Mindnyájunk életébe vág. De csak később, az értekezlet után. Gyere velem, üljünk le. Most nincs rá idő, azonnal kezdik. Csak... arra kérlek, vésd az emlékezetedbe ezt a számot: kétszáznégy.

Az elefánt-szemekben pislákoló, pajzán, remegő lángocska, mélyen belül szempillantás alatt fellobbant és falánk tűzzé változott.

— Mit jelent az, hogy kétszáznégy? Miért éppen kétszáznégy? Hogyan viszonylik ez a szám ahhoz, amit el akarsz mesélni?...

— Közvetlenül, Szenya. De...

majd később! Menjünk gyorsan, nehogy elkéssünk!...

— Én haza akartam menni...

— Gyerünk, gyerünk!

Az értekezlet nagyon hosszúra nyúlt. Szenya Csobotov előadás közben néhányszor a fülemhez hajolt és könyörögve suttogta:

— No, meséld el!

— Majd később! Ne zavarj! Hallgatni akarom a beszédet!

Megkezdődött a vita. Szenya Csobotov a széken fészkelődve újra rágni kezdte a fülemet, de én nem ismertem irgalmat.

— Mindent elmesélek, de... az értekezlet után. Csak arra kérlek, el ne felejtsd azt a számot.

Szünetet rendeltek el. Kimentünk cigarettázni. Szenya Csobotov újra esdekelni kezdett:

— Idehallgass, ma van a feleségem születésnapja, engem odahaza várnak a vendégek... szünet után azonnal haza akartam menni... a barátom vagy!

— Szó sincs róla! — mondtam. — Válassz a kettő közül: vagy szórakozol, vagy fontos újságokat tudsz meg. Ilyen dolgokat nem lehet csak úgy kutyafuttában elmondani. Majd együtt megyünk haza, elballagunk, és útközben mindent elmondok. De... el ne felejtsd a számot!

— Kétszázhárom... azaz négy!...

— No látod, máris összetévesztetted!

— Dehogyis, csak nyelvbotlás volt!... A feleségem sohasem fogja megbocsátani ezt a késést...

Szenya Csobotov lelkében keserű háború dúlt és persze, a kíváncsiság érzete, mely, mint a méregerős, csöves paprika marta, győzelmet aratott. Megszólalt a szünet végét hírüladó csengő és Szenya Csobotov engedelmesen kullogott utánam a terembe, ahol meg kellett hallgatnunk a vita folytatását, az előadó záróbeszédét és a határozat hosszú szövegét.

Kényszerítettem, hogy fenékig kiigya a keserű poharat. Az értekezletnek vége lett, de még sokáig álltunk sorban a ruhatárban.

Végre ránk került a sor és az ismerős ruhatáros megkérdezett:

— Hányas szám az öné, kérem?

— Szenya, mondd meg a számot! — vezényeltem. — Gyorsan!

— Kétszáznégy! — rikkantotta Szenya boldogan.

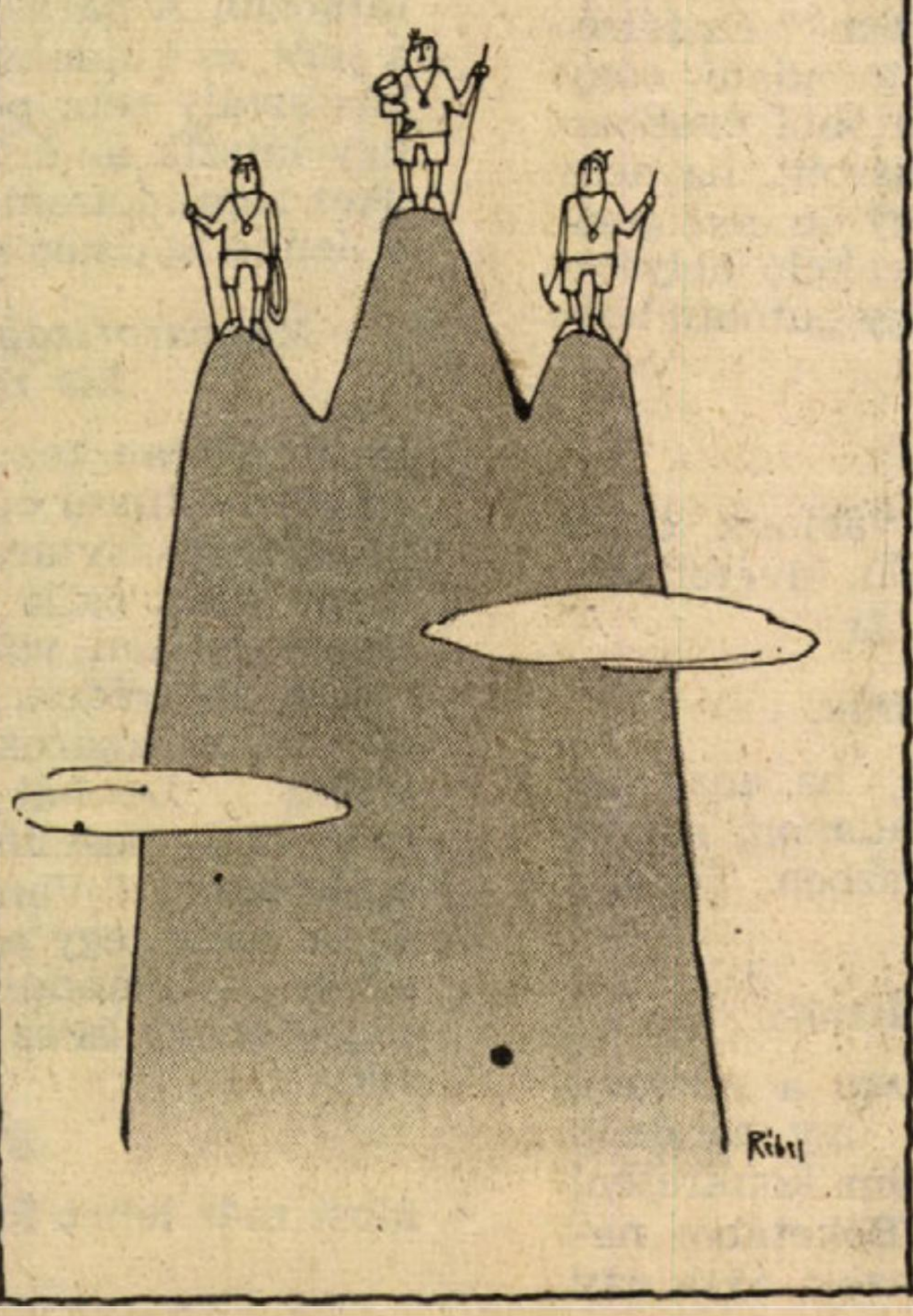
Felvettem a kabátomat és így szóltam:

— Ennyi volt az egész, Szenyecska! Köszönöm!...

Értelmetlenül nézett rám, de azután elefánt-szemeiben olyan kifejezés viharzott fel, hogy én három ugrással kint voltam azt utcán. Brehm-ben olvashatjuk, hogy az elefánt jámbor állat, de amikor felbőszül, pokolian veszélyes.

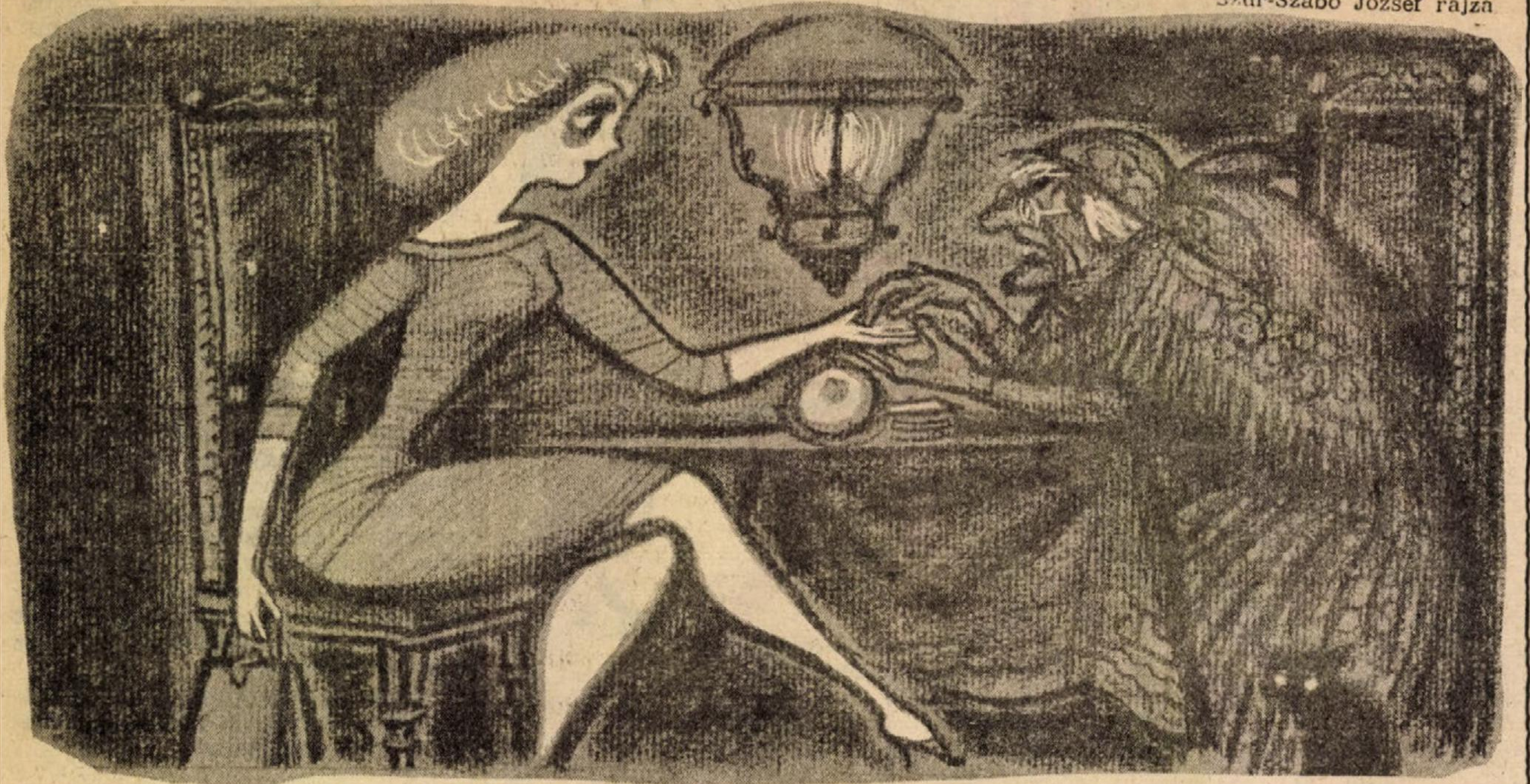
(Oroszból fordította: Pogonyi Antal)

A hegymászó verseny győztesei

Egy óbudai jósnőnél

Szűr-Szabó József rajza

– Tudja mit látok, kisasszony? Az újesztendőben sokkal több mosógépet fogunk gyártani . . .

A humor könyvéből

NAGY ENDRE, *a kiváló magyar író, konferanszié és színigazgató, amikor egyszer súlyos betegségéből felépült, egyik kis tréfájából a lakásán tartott próbát. A művésznővel, aki a tréfa főszerepét játszotta, sehogysem volt megelégedve és nem fogyott ki a magyarázatokból.*

Mikor aztán vége volt a próbának, a színésznő távozóban így szólt a beteg direktorhoz:

— Jobbulást kívánok!

— Én is magának — felelte vissza Nagy Endre.

ALPHONSE KARR, *francia író villája szomszédos volt L. hercegével, kinek híres könyvtára volt. Egy ízben Karrnak egy bizonyos könyvre volt szüksége: átküldött a herceghez, adja kölcsön.*

„Mondja meg a gazdájának" szólt a herceg az író szolgájához — „hogy könyvtáramból nem kerülhet ki könyv. De ha a gazdája átjön, akár egész napra, itt rendelkezésére áll".

Pár nap múlva a hercegnek öntözőkanna kellett. Átküldött Karrhoz kannát kölcsönkérni.

„Mondja meg a gazdájának" felelt Karr, „hogy öntözőkanna nem kerül ki a kertemből. De boldogan bocsátom rendelkezésére, akár egész napra, ha itt akar öntözni."

KARINTHY FRIGYES, *a nagy magyar humorista, szabadságát Siófokon töltötte. Még aludt, amikor reggel beállított hozzá a szobapincér és megkérdezte:*

— Ágyba parancsolja a kávét?

— Nem — mondta Karinthy. — Csészébe.

JOSÉ DAVITÁT, *Chile egykori washingtoni követét egyszer megkérdezték: miként éri el, hogy a nőknél is, a férfiaknál is egyaránt olyan nagy sikerei vannak?*

Davita így felelt: — Az ember mindent elér a férfiaknál, ha beszélni tud és mindent elér az asszonyoknál, ha hallgatni tud.

LEVÉL egy igazgató szilveszteréről

Kedves Kartársam!

Már egy hetet eltiportunk az új esztendőből, de még mindig nem tudom elfelejteni az Ön duzzogó képét, melyet Szilveszter éjjelén volt alkalmam csodálattal illetni. Mikor mi éjfélkor, hangos és duhaj jókedvünkben boldog új esztendőt kívántunk egymásnak, Ön, kedves Kartársam, egy pillanatig sem szűnt meg szidni az igazgatóját, amiért ő a vállalati mulatozástól — mint Ön meghatározta — fondorlatosan távól tartotta magát. Ez a választékos kifejezés az Ön kétségtelenül kitűnő stílus-érzékére vall, de egyben finom és enyhe vádaskodást is jelent szeretett igazgatója ellen, akit Ön — ez köztudomású — szemtől szemben oly nagyra becsül.

Ha Ön, Kartársam, csak annyit mondott volna, hogy a vállalat igazgatója a szilveszteri murira nem jött el, az már egymagában is súlyosan esik latba. Egy igazgatónak manapság ugyanis nemcsak a vállalatot kell vezetnie, nemcsak a dolgozók erkölcsi és anyagi helyzetével kell törődnie, nemcsak tárgyalnia és véget nem érő értekezleteken kell részt vennie, hanem feltétlenül ott kell lennie a szilveszteri mulatságon és a vállalat összes nődolgozóit meg kell táncoltatnia még akkor is, ha belegebed. Ön nem kereste az új évre forduló éjszakán sem Krapcsákot a tervosztályról, sem Simeket a bérelszámolóból, sem Pruntyika kisasszonyt a könyvelésből és nem firtatta, hogy ki nem vesz részt a „rendezvényen", ki megy máshová és ki marad otthon! Önt csak az igazgatója érdekelte, mert ugyebár ki van zárva, hogy jól vezesse a vállalatot és politikailag is megbízható igazgató legyen az, aki nem jelenik meg a dolgozók között egy ilyen fontos szilveszteri értekezleten és elmúlasztja ápolni Önnel és kartársaival a tömegkapcsolatát. De az Ön igazgatója nemcsak egyszerűen nem jelent meg, hanem Ön szerint távol tartotta magát, méghozzá fondorlatosan, miként Ön azt Szilveszter éjjel mintegy négyszáz dolgozó fülébe őszintének ható méltatlankodással belesuttogta.

Szerencsére, nem mindenki olyan szigorú, mint Ön s így minden igyekezete hiábavalónak bizonyult, hogy igazgatója ellen népmozgalmat szítson. Volt, aki legyintett és továbbtaszította Önt tánc közben maga mellől, mások fenékig ürítették poharukat éppen a távollevő igazgató egészségére. Mindenki nagyszerűen mulatott kivilágos virradatig igazgató nélkül is, csak Ön háborgott — ahogy mondani szokás — alulról jövő kritikájának meddőségén.

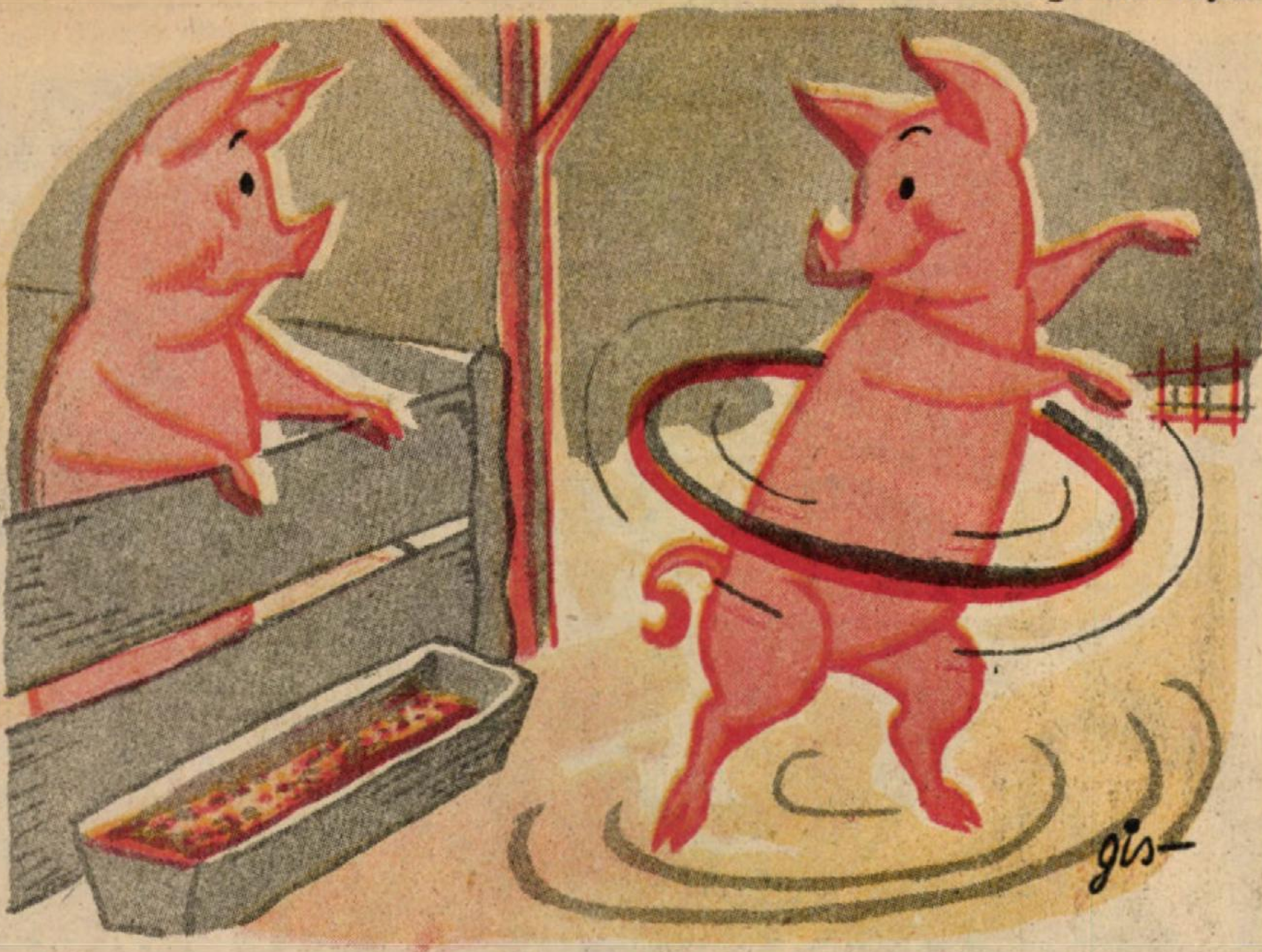
S hogy végleg ne tudjon megnyugodni, közlöm Önnel: igazgatója, ha nem is fondorlatosan, de előre megfontolt szándékkal nem ment el ez alkalommal a vállalati murira. Egész héten éjszakázott! Az évvégi leltárt ellenőrizte! Belefáradt és pont Szilveszter éjjel otthon maradt.

Mert akár hiszi, kedves Kartársam, akár nem: az igazgató is ember . . .

Földes György

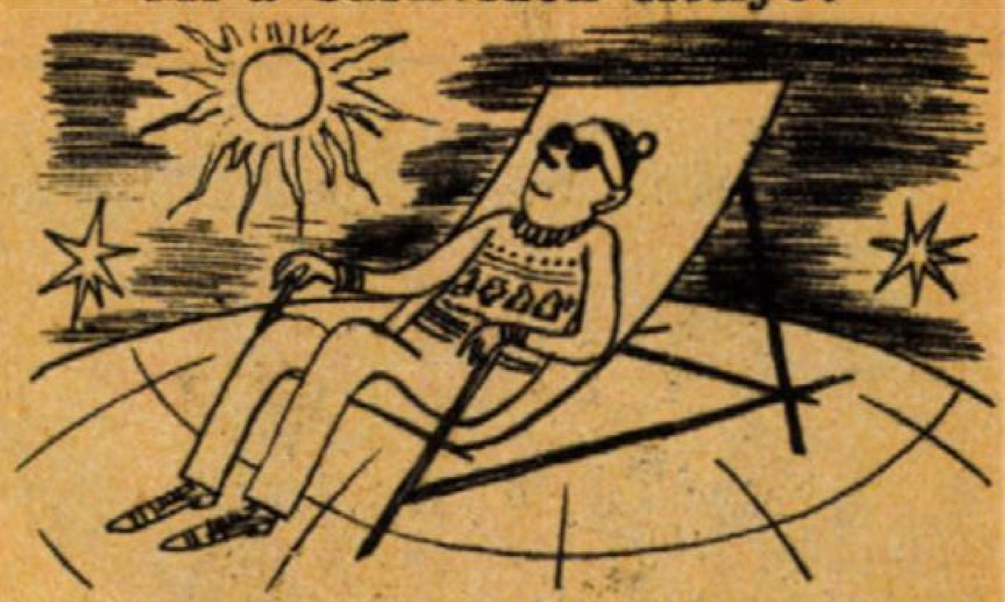
Modern malac

Szegő Gizi rajza

– Mi ez, Röfike?
– Hula hoop! Hízás ellen!

Mi a Sarkvidék előnye?

Ralph Lenton, aki tagja az angol délsarki expedíciónak, kijelentette rövid londoni szabadsága alatt, hogy mielőbb szeretne visszatérni az Antarktiszra. Mély benyomást keltett a fiatal tudós vágyakozása az ismeretlen fehér földrész, a végtelen hó- és jégmezők után. Az igazi felfedezők nemes kalandvágya ez, az igazi kutatóké, akik nem érzik jól magukat a civilizáció lármájában, hanem a tengerekre, magas hegyekbe, ismeretlen földrészekre, a sarkvidékekre vágynak. Amikor azonban a tudóstól megkérdezték, hogy miért óhajt visszatérni az Antarktiszra, a válasz kissé kiábrándító volt:

— Amióta hazajöttem, örökké náthás vagyok. Az Antarktiszon sohasem voltam megfázva.

Pesti tudósítónktól

Habozom, hogy megrendeljem-e a „Fontosabb adatok a mérnökök és technikusok társadalmi-gazdasági és kulturális helyzetéről” című statisztikai kiadványt. Nem éppen olcsó könyv, előreláthatólag 25—30 forint lesz az ára. De az előzetes ízelítő szerint, amelyet kedves lapomhoz, a Műszaki Élethez mellékeltek, rengeteg izgalmas kérdésre ad választ a könyv. Például:

„A mérnökök és technikusok életkora a múltban és a jelenben.”

(Meggyőződésem, hogy azok a mérnökök és technikusok, akik a múltban fiatalok voltak, most lényegesen idősebbek.”)

„A házasodási életkor.”

(A racionalizálás, a gépesítés korában bizonyára az udvarlás idejét is lényegesen leszorították a kézműipari módszerek óta.)

„A mérnökök és technikusok származása.”

(Lásd Darwin.)

„Kik keresnek jobban? Az elektromérnökök vagy a textilmérnökök?”

(Végre választ kapunk e két antagonisztikus csoport legfontosabb kérdésére.)

„Hányan olvasnak újságot, folyóiratot.”

(Szemüveggel vagy anélkül? Ágyban vagy reggeli mellett? Melyik apróhirdetést szereti a legjobban?)

Ezenkívül megtudjuk még azt is, hogy hány mérnöknek van csónakja, hány könyvük van, kiderül a munkahely távolsága a lakástól, a mellékjövedelem összege és fajtái. Ezért az utolsó adatért minden mérnök- és technikusfeleség megrendeli a könyvet.

*

Mindenki tudja, hogy hiánycikkeket néha meglepő helyeken lehet kapni. Valamilyen könyv például már seholsem kapható, mire kiderül, hogy egy újpesti játékkereskedésben többszáz darab van belőle. Ha az ember már seholsem kap gyöngyházgombot, ne sajnálja a fáradságot és kukkantson be néhány pestkörnyéki italboltba.

Amikor az atomfizikai kutatóintézetben azon sopánkodtak, hogy milyen nehéz néhány kiló urániumot beszerezni, egy jólértesült fölényesen így szólt:

— Kérem, a balmazújvárosi földműves szövetkezetben annyi uránt kapnak, amennyit csak akarnak.

*

Leteszem a fegyvert. Azt hiszem, nemes és sportszerű dolog beismerni, ha az ember vereséget szenvedett.

Hosszú ideig szívós harcot folytattam a „közbeavatkozik” kifejezés ellen, amely a labdarúgó mérkőzések helyszíni közvetítéseinek vált szerves részévé. Nyílt levelet intéztem magához Szepesi Györgyhöz, és arra kértem, hogy engedje a játékosokat közbeavatkozás helyett inkább közbelépni, vagy beavatkozni. Szepesi nyílt hangon válaszolt és azt mondta, jobb lenne, ha szőrszálhasogatás helyett inkább sportcikkeket írnék. Megtettem. Ezen ne múljék a magyar nyelv sorsa.

Most aztán az „Élet és irodalom” karácsonyi számában, Berkesi András novellájában olvastam ezt mondatot:

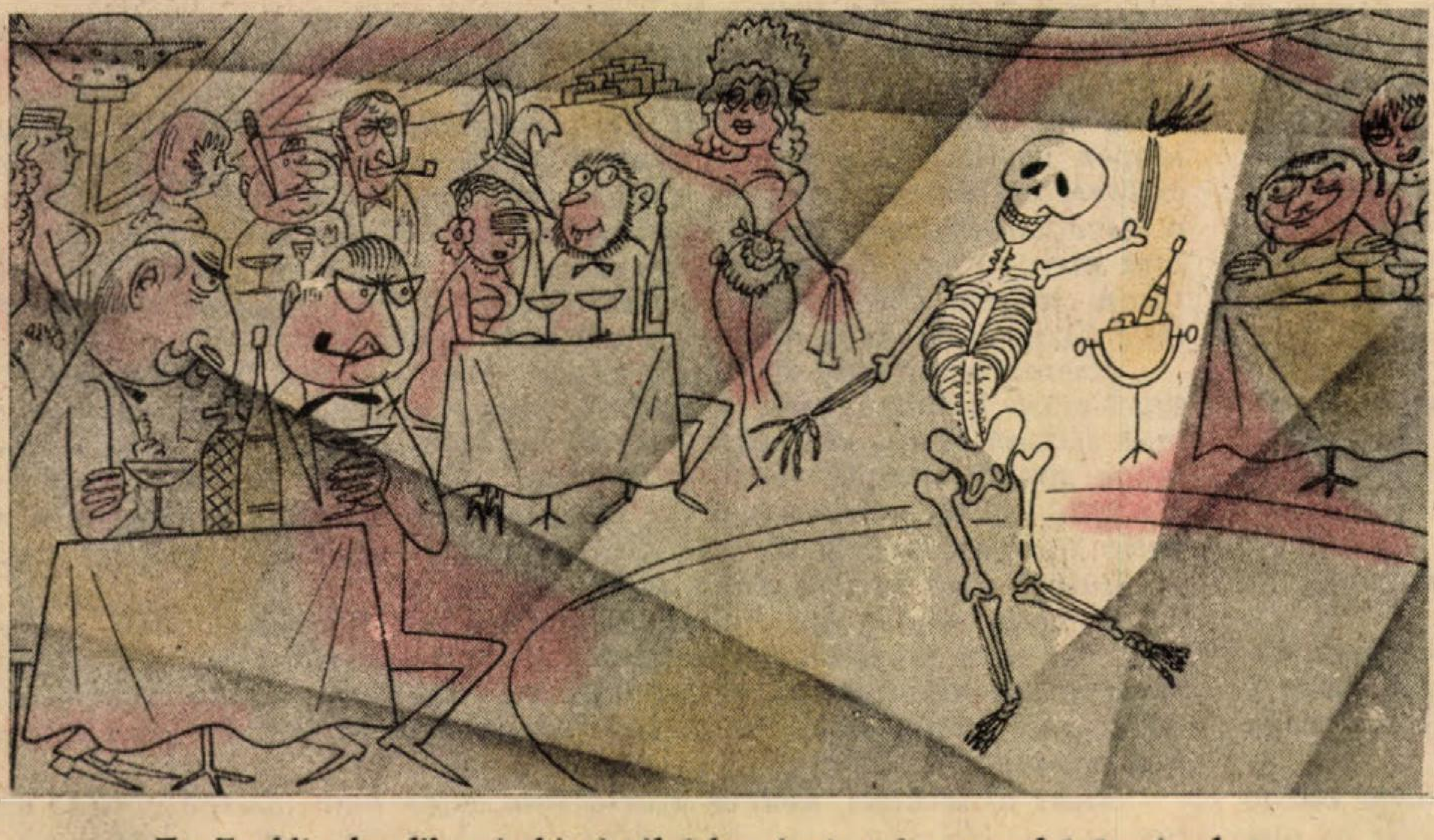
„Ilyenkor avatkozott mindig közbe Mara grófnő…”

Kész. Kikaptam. Írástechnikai k. o.

f. l.

Egy New York-i lokálban

Sándor Károly rajza

– Te, Freddie, kezdik már kissé túlzásba vinni ezeket a vetkőző számokat…

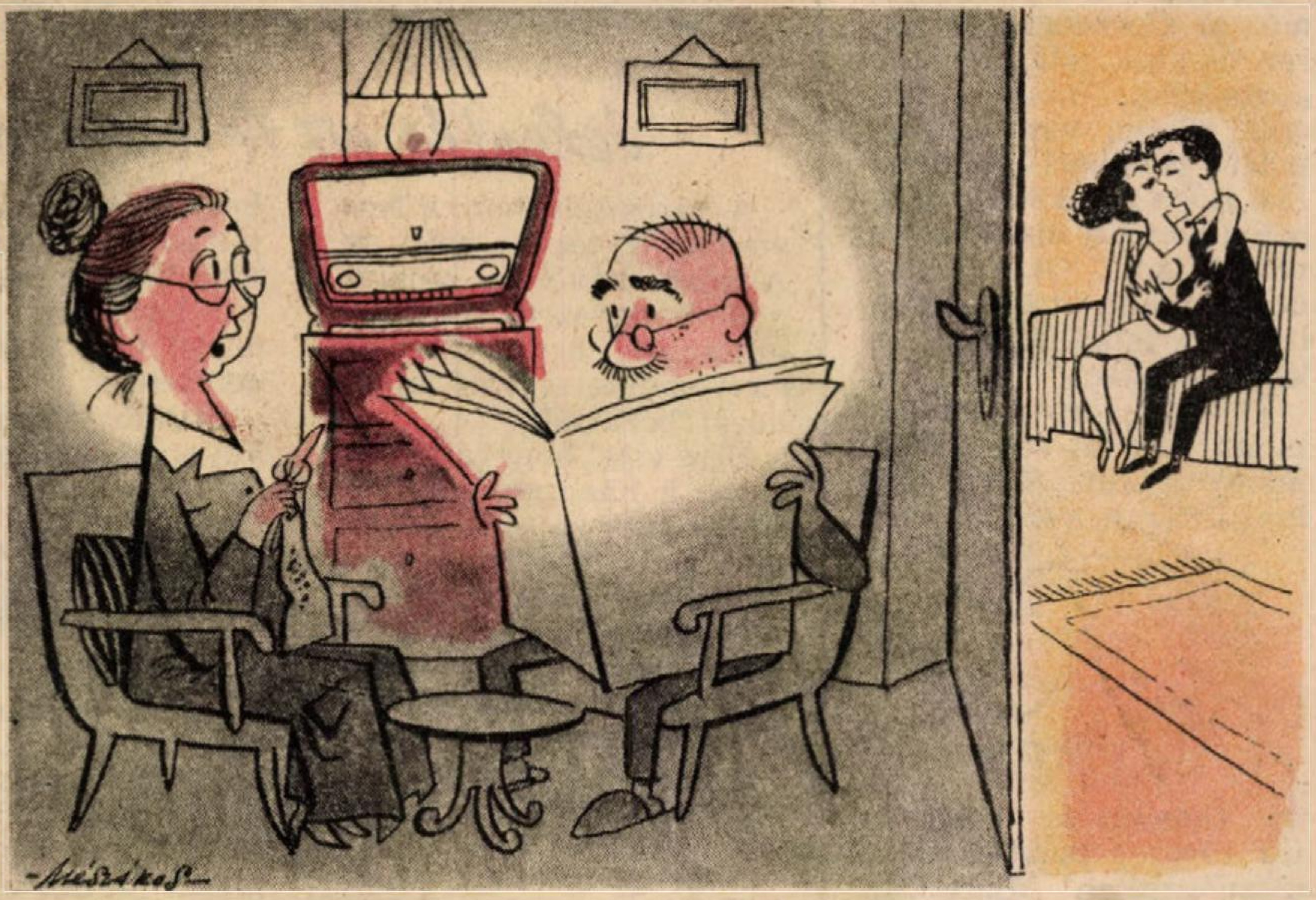
Mind hősök ők...

Cassandra a londoni „Daily Mirror”-ban beszámol arról, hogy az elmúlt világháború legismertebb angol tábornagyai, admirálisai, tábornokai, légi marsalljai sorjában szépen elhelyezkedtek az angol üzleti életben, noha fogalmuk sincs arról a területről, amelyen vezető szerepet vállaltak. Felsorolja, hogy melyik hadvezér hány igazgatósági tagságot hódított meg. Alanbrooke tábornagy a cégek valóságos Napóleonja: 7-szeres igazgató. Lord Ismay generális 4 biztosító társaságban vállalt vezérkari szerepet, Alexander, Auchinleck, Tedder, Cunningham, Fraser — valamennyi ismert név a háborúból. Most a részvénytúlerőt mozgósítják az ellencég legyőzése érdekében.

A mama egy kissé feledékeny

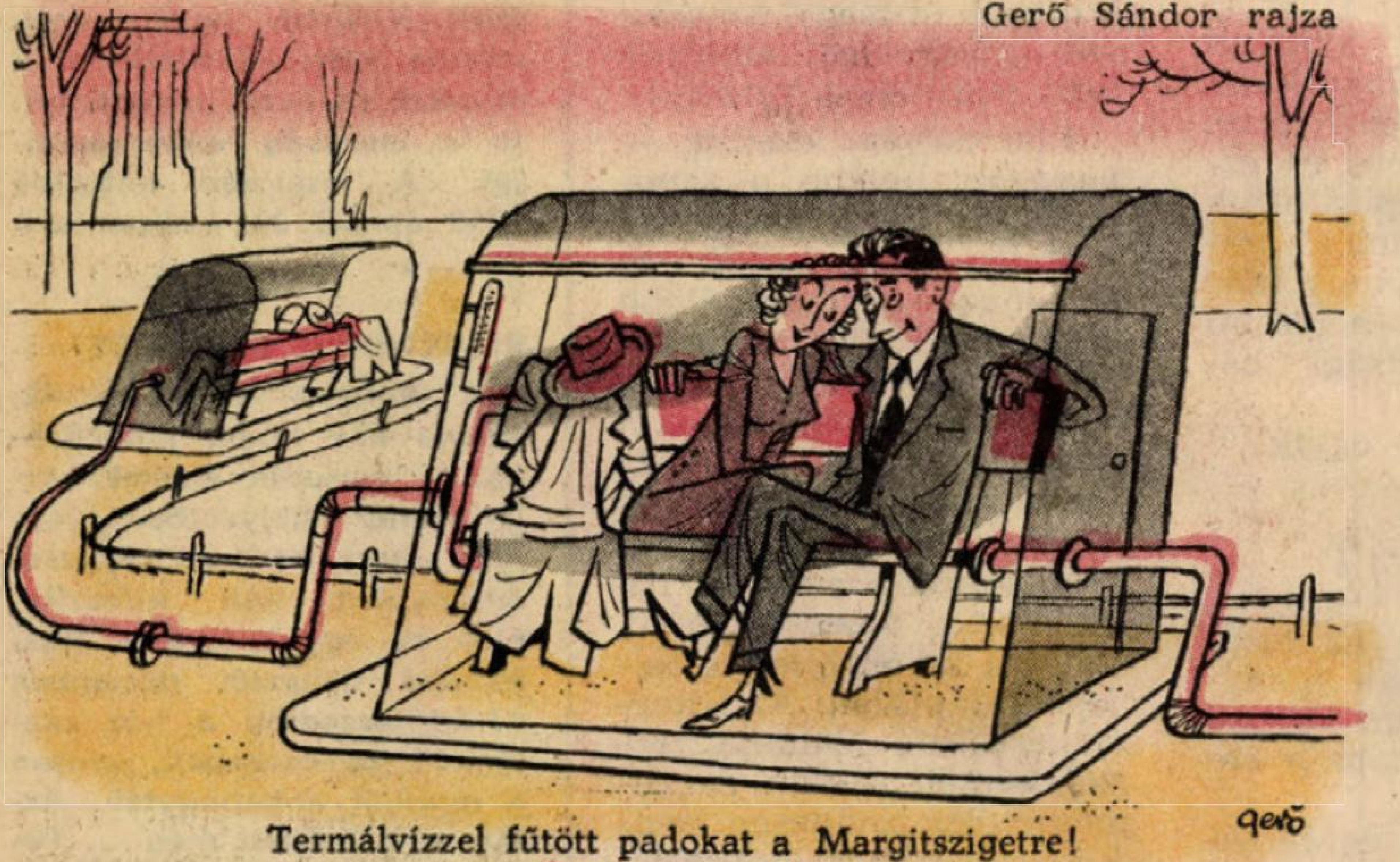
Mészáros András rajza

– Nem értem, mit eszik a mi lányunk egy ilyen szótlan fiatalemberen...

Újítási javaslatunk

Gerő Sándor rajza

Termálvízzel fűtött padokat a Margitszigetre!

A Nemzeti Galériában

Szűr-Szabó József rajza

– Na, mit szólsz, végre bekerült a képem a múzeumba!

Az első társasutazás a Holdba

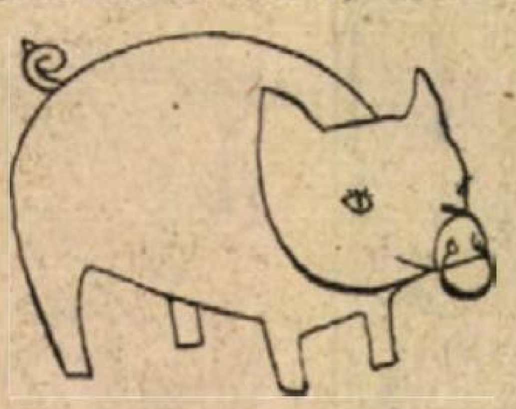
Hegedűs István rajza

Mese a vaskarikáról

Hol volt, hol nem volt, még az Óperenciás tengeren is túl, ott, ahol a kurtafarkú malac túr, volt, illetve van a Miskolci Húsipari Vállalat 154. számú húsboltja. Ebben a boltban disznósajtot vásároltam. Otthon azután, amint ettük a sajtocskát, felkiáltott az én kisebbik fiam:

— Nézd, anyu, megtaláltam azt a vaskarikát, amely a kurtafarkú malac orrában volt, amikor

az Óperenciás tengeren túl túrt... Benne van a disznósajtban! Miért van benne?

— Azért, mert a malac orrában volt, hogy ne tudjon vele jóízűt túrni. A Húsipari Vállalat meg azért hagyta benne a karikát a sajtban, hogy mi ne tudjuk jóízűen megenni.

Kovalcsik Józsefné
Miskolc, Bajcsy Zs. u. 7.

Ludas Matyi elintézte

„Csak néhány villanykörtét" című közleményünkkel kapcsolatban a IX. kerületi Tanács VB közölte velünk, hogy az Elektromos Művek Petőfi-híd Boráros térhez eső lépcsőjénél, hosszú karra felszerelt égőt fog elhelyezni.

A Zuglói Filmszínház köszöni, hogy a Ludas Matyi közbenjárására a kijáratnál felhalmozott építési törmeléket elvitték.

Pintér Gyula olvasónk a hozzánk intézett panaszára, a tehenéért járó 4100 forintot a celldömölki Járási Tanácstól rövid úton megkapta.

Le a bürokráciával.

Jelentés az Abbáziáról

A város szívében, a November 7 téren volt az Abbázia kávéház, amelynek mennyezete 1957 júniusában beomlott. Az életveszélyessé vált kávéházat bezárták.

Úgy volt, hogy a kávéházat a ház tatarozásával egyidejűleg fogják átépíteni, de kitűnt, hogy meg kell várni a ház teljes újjáépítését.

Mindenki azt hitte, hogy közben elkészítik a kávéház terveit és mire a ház ismét lakhatóvá válik, megkezdődik a kávéház átépítése is.

Nem így történt... 1958 Szilveszter napján majdnem ugyanaz a helyzet, ami 1957 júniusában volt, s amelyet 1957 szeptemberében már egyszer ismertettünk.

Miért? Ezt akartuk megállapítani. Elmentünk tehát a November 7 térre, helyszíni szemlére és ezáltal eggyel szaporítottuk a helyszíni szemlék számát. (Eddig ugyanis már volt vagy húsz helyszíni szemle és bizottsági „bejárás".)

Beszéltünk az egyik

LAKÓVAL,

aki megmutatta az első emeleti lakásának mennyezetét, amelyen szabad szemmel is látható a repedés.

— Kérem, én és családom tagjai nem tudunk nyugodtan aludni. Félünk, hogy a repedés tovább terjed és a plafon a fejünkre esik. Úgy tudjuk, a kávéház tatarozása miatt kerültünk ilyen helyzetbe.

Ezután beszéltünk a Fővárosi Tanács

Műszaki Osztályával,

ahol elmondották, hogy a lakók feleslegesen ijedeznek, mert nincs semmi baj a ház mennyezetével. A tatarozás során ugyanis a legnagyobb gondossággal jártak el. A kávéház átépítése még nem kezdődött meg, de az úgynevezett „kiváltás", a belső kialakítás alapmunkája miatt a ház felsőbb szintjein vékony repedések keletkeztek, amelyek nem jelentenek veszélyt.

Pár nappal ezelőtt — hangzott tovább a felvilágosítás —, bizottság tekintette meg a kávéházat és most a legkiválóbb szakértők fogják megállapítani, hogy milliméteres, jelentéktelen repedésekről van-e szó, vagy pedig tartani kell-e a repedés szélesedésétől. Az eddigi vizsgálatok szerint a repedések veszélytelenek, tehát a lakók félelme teljesen alaptalan. Az Éttermi és Büfé Vállalat tervei készen állnak és remélhetőleg rövidesen megkezdődhetik az építkezés.

(sti)

IMPORTSZÖVET

I. Ahol nem kell...

Egy kis vidéki városkában jártunk. A szövetkezeti bolt vezetője így panaszkodott:

— Sok angol és olasz szövetem van. Ezeket az elfekvő tételeket nem bírom eladni. Nem ide valók...

II. Ahol nagyon kellene...

A belvárosi szövetüzlet vezetőjével beszélgetünk:

— Több angol és olasz szövetet adhatnánk el, mint amennyit kapunk.

*

Nincs valami hiba vagy szakszerűtlenség az áruelosztás körül?

RÁKÓCZI

Közel egy évvel ezelőtt lebontották és elvitték II. Rákóczi Ferenc lovasszobrának vörösmárvány talapzatát. Azóta is javítja az É. M. Kőfaragó és Épületszobrászati Vállalat, amely még mindig nem készítette el a munkát és ezzel megdöntötte a lassúság világrekordját. A legújabb határidő 1959 április 30. Számontartjuk...

ELVITTÉK A CSEREPET

A Rottenbiller utca 42. számú ház lakói, pontosabban a második emelet bérlői nehéz helyzetben vannak, mert ha esik az eső, esernyőket kell kifeszíteniök az ágyuk fölé. A Házkezelés dolgozói december 13-án leszedték a ház csatornáit és cserepeit, azután a munkát abbahagyták. Azóta se csinálták meg... Felelős: a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóság.

Knockout a zsebre!

Szűr-Szabó József rajza

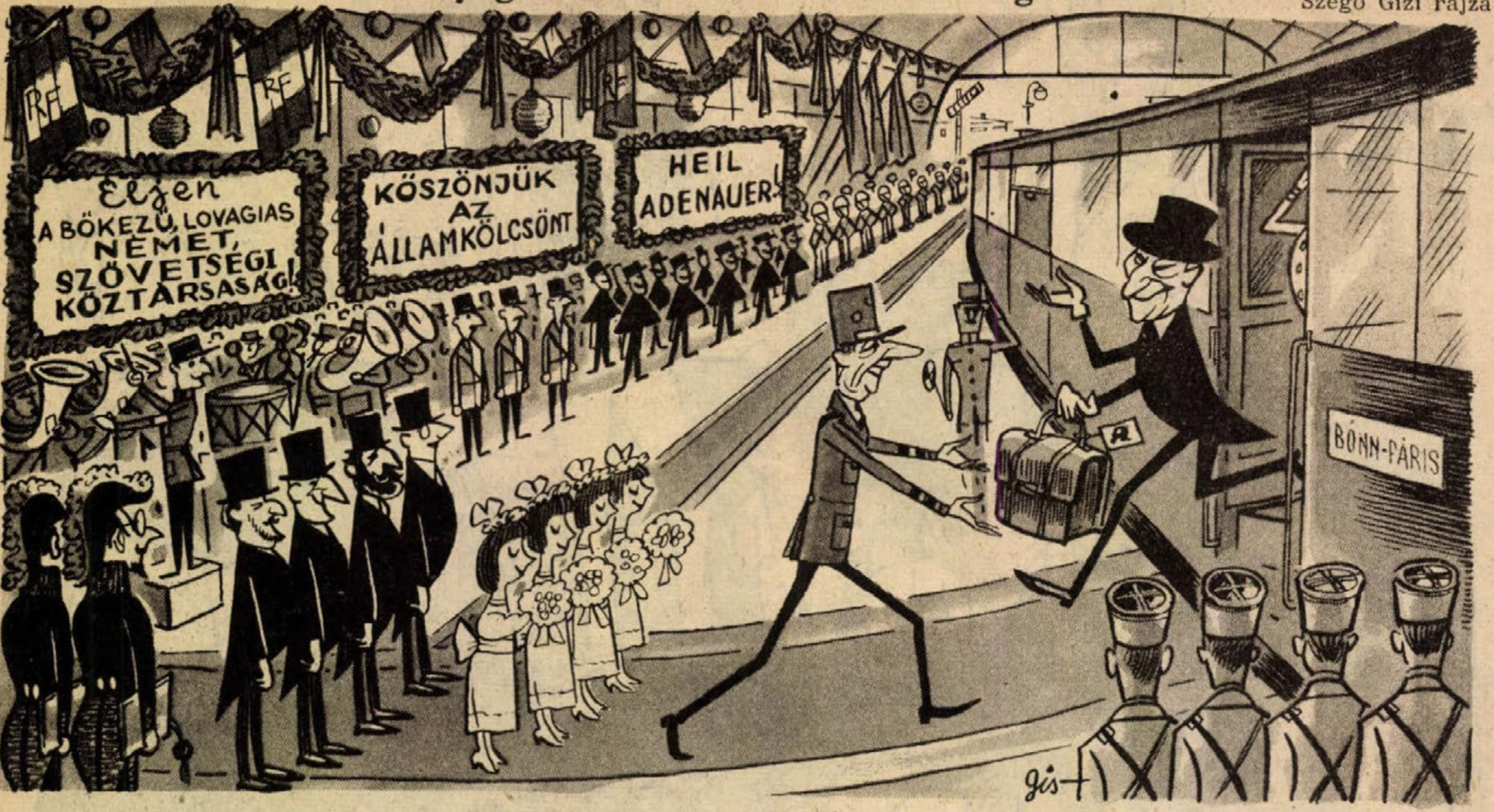

A plakátragasztó legújabb ötlete

Nyugatnémet kölcsön Franciaországnak

Szegő Gizi rajza

Adenauer: Tudja, kedves De Gaulle, hogy mennyivel többet adhatnánk ha nem vesztettük volna el a háborút?

A 207-es

A 207-es ember fiatal újságíró-korom óta kinevezett a barátjának. Valamelyik színészkocsmában ismertem meg, akkor így mutatkozott be: Parányi Edömér, az Énekes Színház tagja. Kétszázhét centiméter hosszú, hihetetlenül sovány legény volt, igen otthonosan mozgott a színész-tanyán, a primadonnákról keresztnevükön emlékezett meg, minden bizonnyal jeles színésznek vélhettem.

Annál nagyobb lett a meglepetésem, midőn az Énekes Színház készülő bemutatójának házifőpróbáján felfedeztem a színpadon barátomat. Edömér úrnak ugyanis egyáltalában nem volt a színpadon mondanivalója, mindössze két ízben elsétált a súgólyuk előtt egy igen apró nővel a karján. Ennyi volt a szerepe. Akkor megtudtam azt is, hogyan került a színházhoz. A divatos színpadi szerző darabjába egy természetellenesen hosszú figurát is beleképzelt, így történt, hogy a kétszázhét centiméteres Edömér szegre akasztotta a szabómesterséget — igazi mesterségét — és beállt a színházhoz.

A nagysikerű operett századik előadása után a vidéki színházak vették át az operett bemutatóját. Edömér ekkor felkeresett.

— Vidéken sem mehet nélkülem a darab — ez volt jövetelének mondanivalója — írj néhány direktornak, hogy szívesen vendégszerepelek náluk. Vidéken is biztos kasszasiker vagyok.

Sokáig nem láttam ezután, míg egyszer beleütköztem a kávéházban. Kopott volt és keserű:

— Nem tudnak szerepet találni a számomra — panaszkodott. — Légy szíves, törődj velem egy kissé!

Néhány nap múlva értesítettem, hogy szereztem a számára állást az Énekes Színházban: felveszik szabónak a színház műhelyébe. Az állást gőgösen elutasította: — Abba a színházba szabónak menjek, ahol százas szériasikerrel játszottam? Soha!

Évek teltek el. Hallottam, hogy a kétszázhetes — így hívta őt mindenki — gólyalábain ott gázolgat a színházak körül. Egyszer mégis felkeresett.

— A színházaknál intrikálnak ellenem — mondta — elhatároztam, hogy a filmhez szerződöm. Légy szíves, beszélj az érdekemben!

Bár halálosan untam Edömért, mégis felkerestem az egyik készülő film rendezőjét, s elértem, hogy Edömért szerephez juttattam: egy frissen festett pad mellett állt, s így szólt az arra sétálókhoz: Vigyázat, mázolva!

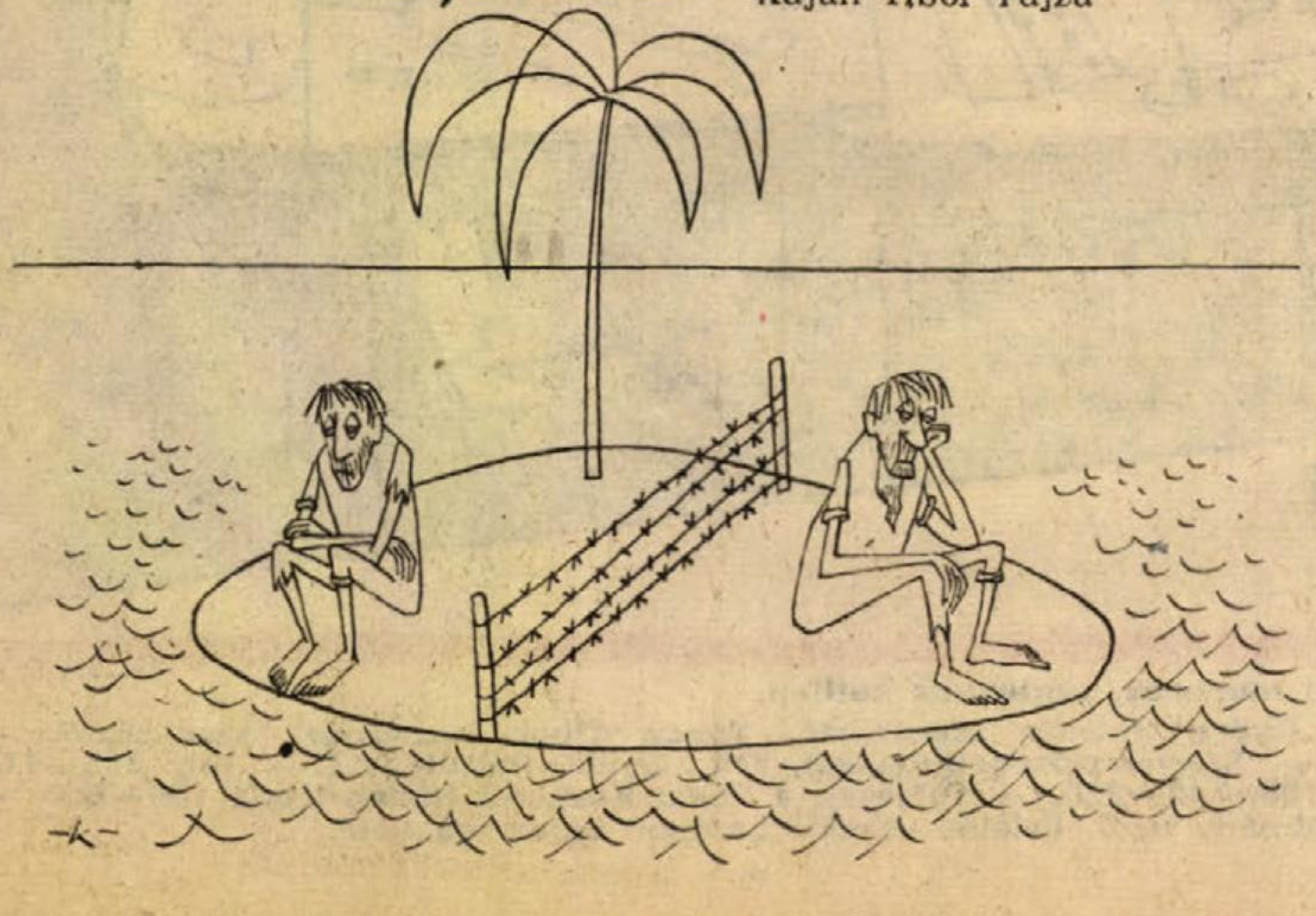
Azt hittem, hogy boldoggá tettem ezzel a szereppel. De tévedtem. Amikor a film bemutatója után néhány nappal találkoztam vele, keserűen magyarázta:

— Szerep, szerep de nem az igazi. Eljátszhatná bárki... Ezért a szerepért igazán kár volt 207 centiméterre megnőnöm...

Urai Dezső

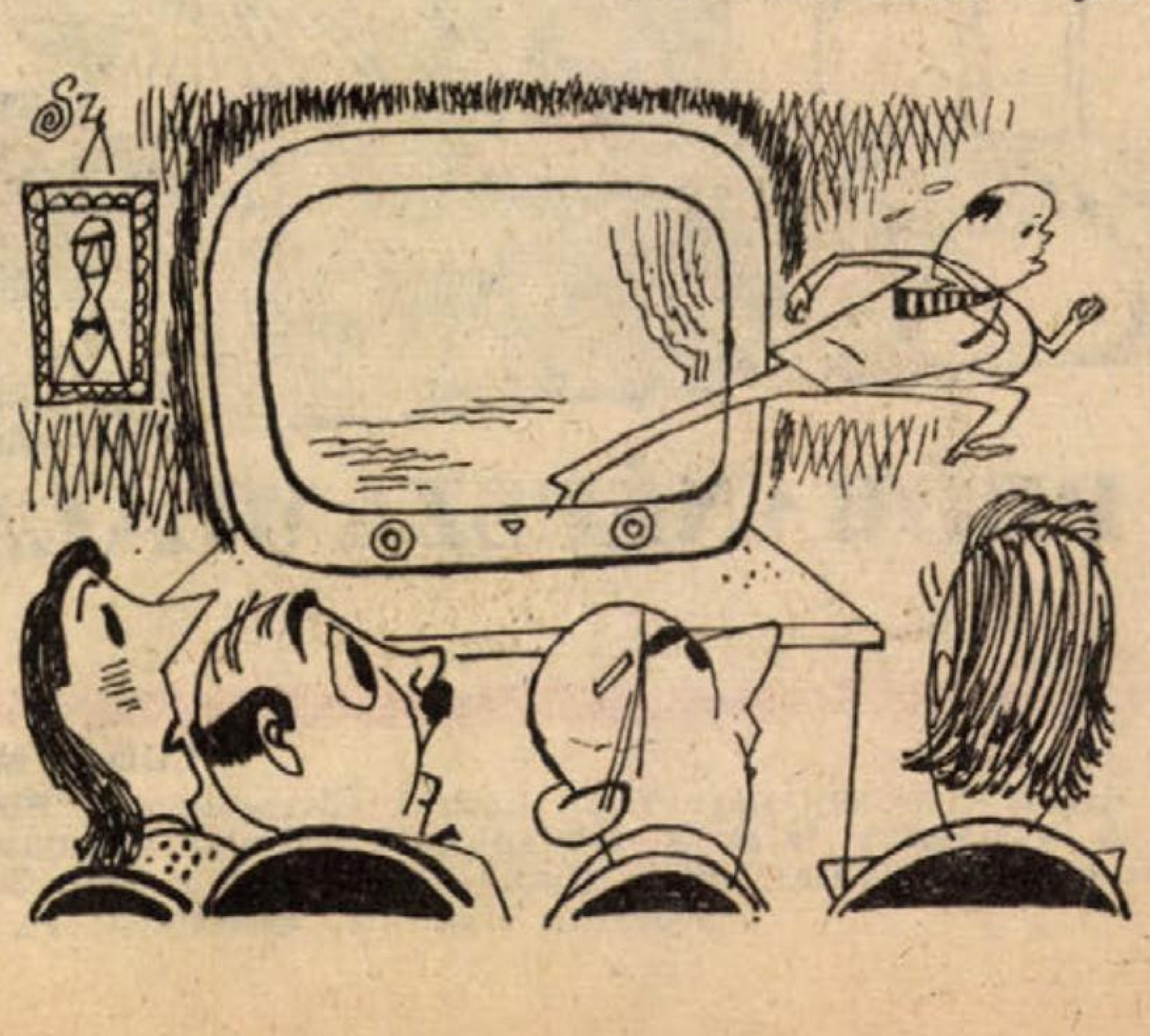
Hajótöröttek

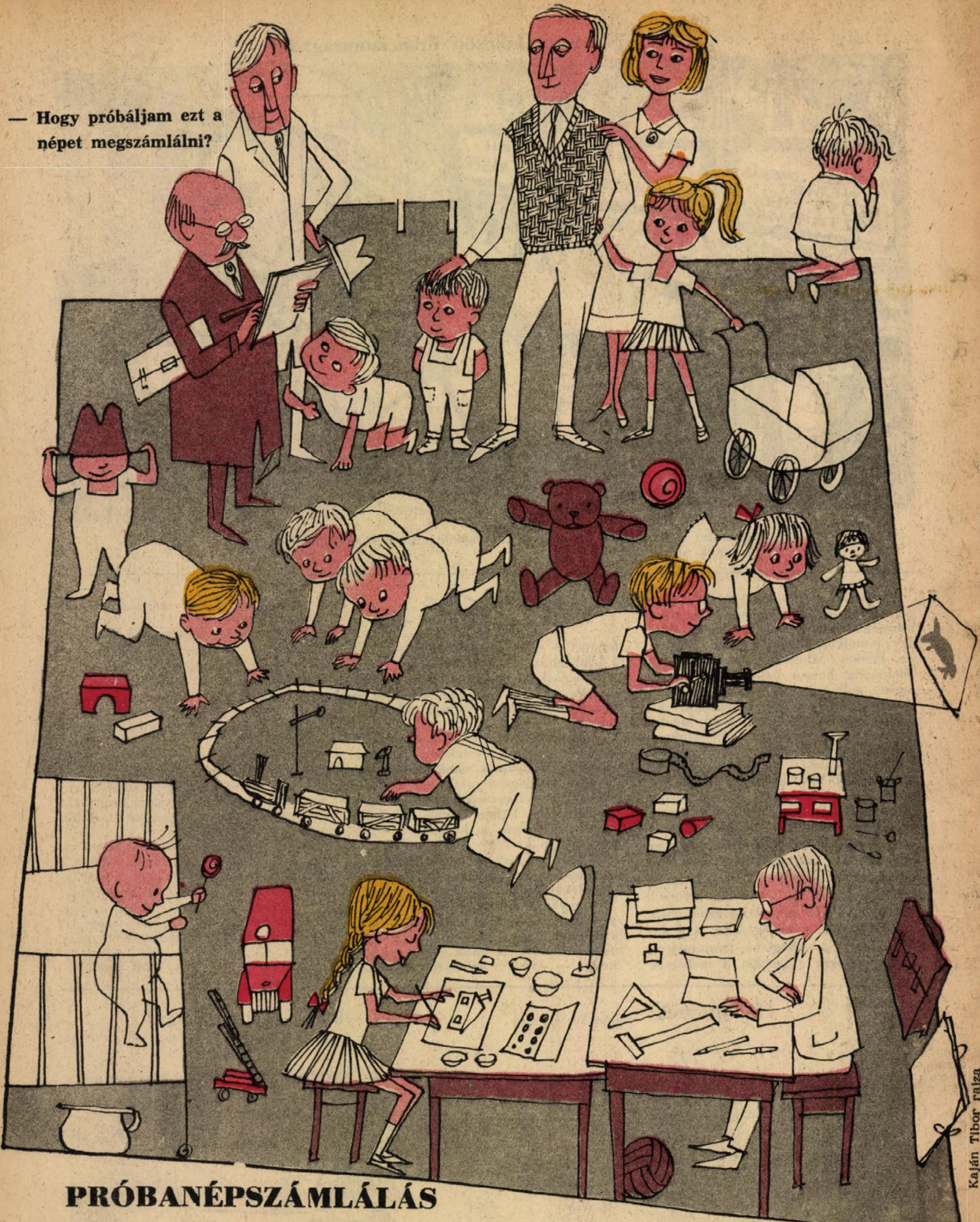
Kaján Tibor rajza

Pendliző a Televízióban

Szűr-Szabó József rajza

— Hogy próbáljam ezt a népet megszámlálni?

PRÓBANÉPSZÁMLÁLÁS

Kaján Tibor rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor müvészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.